

ความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ : กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร

อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา

**Needs for Government Supported Welfare of Persons with Disability : A Case Study of
Muang Singhanakhon Municipality, Singhanakhon District, Songkhla Province**

หทัยรัตน์ เปาะทอง

Hathairat Poatong

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

A Minor Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master of Public Administration

Prince of Songkla University

2554

ชื่อสารนิพนธ์	ความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ :
	กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
ผู้เขียน	นางหทัยรัตน์ เปาะทอง
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

คณะกรรมการสอบ

.....
 (อาจารย์พูนศักดิ์ เงินหมื่น)

.....ประธานกรรมการ
 (อาจารย์พูนศักดิ์ เงินหมื่น)

.....กรรมการ
 (รองศาสตราจารย์พรชัย ลิขิตธรรมโรจน์)

.....กรรมการ
 (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ จันทร์เพ็ชร)

.....
 (รองศาสตราจารย์ ดร.วิชัย กาญจนสุวรรณ)

ผู้อำนวยการหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขารัฐประศาสนศาสตร์

ชื่อสารนิพนธ์	ความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ : กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
ผู้เขียน	นางหทัยรัตน์ เปาะทอง
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ปีการศึกษา	2553

บทคัดย่อ

การศึกษา เรื่องความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ : กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร และศึกษาความแตกต่างของความต้องการในการได้รับสวัสดิการตามปัจจัยส่วนบุคคล ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างคนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร และได้จัดระเบียบกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลา ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป จำนวน 152 คน ยกเว้นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านจิตใจหรือพฤติกรรม และสติปัญญาหรือการเรียนรู้ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ โดยใช้ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และวิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ ตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยใช้สถิติ One-way ANOVA และ t - test แบบ Independent Group และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จากผลการศึกษาพบว่า ความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร อยู่ในระดับปานกลาง โดยคนพิการต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงที่สุด รองลงมาเป็นด้านการแพทย์ และลำดับสุดท้ายคือด้านอาชีพ จากการศึกษาความแตกต่างของความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า คนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสต่างกัน และมีอาชีพต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คนพิการที่มีอายุต่างกัน สถานภาพทางการสมรสต่างกัน มีระดับการศึกษาต่างกัน และมีอาชีพต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คนพิการที่มีอายุต่างกัน และมีระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Minor Thesis Title Needs for Government Supported Welfare of Persons
with Disability: A Case Study of Muang Singhanakhon
Municipality, Singhanakhon District, Songkhla Province

Author **Hathairat Poatong**

Major Program Public Administration

Academic Year 2010

ABSTRACT

The study on “Needs for Government Supported Welfare of Persons with Disability: A Case Study of Muang Singhanakhon Municipality, Singhanakhon District, Songkhla Province” aimed to investigate the needs for government supported welfare of persons with disability in Muang Singhanakhon Municipality and to compare the needs by personal factors. Research subjects were 152 disabled persons at the age over 15 years, who were residing in Muang Singhanakhon Municipality and registered as disabled persons to the Songkhla Provincial Social Development and Human Security Office. The subject group, however, did not include the disabled persons with psychological and intellectual problems. Research data were collected by means of questionnaire. Descriptive statistics of percentages, means, and standard deviations were calculated. Analytical statistics of one-way ANOVA and independent-sample t-test were performed to compare the needs for government supported welfare among the research subjects with different personal factors. The statistical significant level of 0.05 was set as an expected result of difference.

Data analysis revealed that the overall mean of needs for the government supported welfare of persons with disability in Muang Singhanakhon Municipality was at a moderate level. By categories, the needs for social supports were found the highest among the needs, followed by needs for medical and occupational supports. Concerning personal factors, disabled persons with different marital status and occupation were found to have a significantly different level of their needs for medical supports. Those with different age, marital status, educational background and occupations had a significantly different level of their needs in occupational supports and those with different age and educational background had a significantly different level of their needs for social supports.

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาเรื่องความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ: กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีก็ด้วยความกรุณาช่วยเหลือจากอาจารย์พูนศักดิ์ เงินหมื่น ที่ได้ให้การชี้แนะแนวทางในการแก้ไขจุดบกพร่อง ทั้งช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการศึกษา และสละเวลาในการตรวจสอบเนื้อหา เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้เสร็จทันเวลา จึงขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ พรชัย ลิขิตธรรมโรจน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุวิทย์ จันทร์เพชร ที่กรุณาช่วยตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่อง รวมทั้งได้กรุณาเป็นคณะกรรมการสอบในครั้งนี้ ขอขอบคุณคณะกรรมการชุมชน คณะกรรมการแม่บ้านชุมชน เทศบาลเมืองสิงหนคร จังหวัดสงขลา ที่ได้ให้ความช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล ขอขอบคุณคนพิการทุกท่านที่ได้สละเวลาตอบแบบสอบถาม ขอขอบคุณ คุณวสิรัตน์ พรหมอินทร์ เจ้าหน้าที่กองสวัสดิการสังคม เทศบาลเมืองสิงหนคร ที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนคนพิการและรายชื่อคนพิการ ขอขอบคุณ คุณจรัญ คันธะชา ที่มีส่วนในการชี้แนะ แนะนำในการศึกษาครั้งนี้ ขอกราบขอบคุณ คุณพ่อคุณแม่ ที่สนับสนุนเงินทุนสำหรับการศึกษาและให้กำลังใจเสมอมา และขอขอบคุณ ครอบครัวเพื่อนร่วมงาน เพื่อนๆ นักศึกษาร่วมหลักสูตรทุกท่านที่ให้กำลังใจในการศึกษาครั้งนี้

หทัยรัตน์ เปาะทอง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(4)
กิตติกรรมประกาศ.....	(5)
สารบัญ.....	(6)
รายการตาราง.....	(8)
รายการภาพประกอบ.....	(9)
บทที่ 1	
บทนำ	1
ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์.....	3
สมมติฐาน.....	3
ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2	
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ประเภทของคนพิการ.....	6
แนวคิดเกี่ยวกับความต้องการ.....	8
ความสำคัญของการศึกษาความสำคัญของความต้องการของคนพิการ.....	9
อุปสรรคและปัญหาในการดำรงชีวิตของคนพิการ.....	10
แนวทางการจัดสวัสดิการแก่คนพิการและพระราชบัญญัติส่งเสริม.....	11
และพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ พ.ศ.2550	
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ.....	13
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	15

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3	
วิธีดำเนินการวิจัย	16
ประชากร กลุ่มตัวอย่าง วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	16
แบบแผนการวิจัย.....	17
เครื่องมือในการวิจัย.....	17
การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	18
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	18
การวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการทางสถิติต่างๆที่ใช้.....	18
บทที่ 4	
ผลการวิจัย	20
ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร.....	20
ส่วนที่ 2 ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร.....	23
ในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ	
ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบระดับความต้องการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร.....	30
จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล	
ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆ.....	39
จากภาครัฐ	
บทที่ 5	
สรุป ผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	41
สรุปผลการศึกษา.....	42
อภิปรายผล.....	43
ข้อเสนอแนะ.....	45
บรรณานุกรม	47
ภาคผนวก	50
ประวัติผู้เขียน	56

รายการตาราง

ตาราง		หน้า
1	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของคนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลฯ.....	17
2	จำนวนและร้อยละของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลฯ.....	20
3	ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลฯ ด้านการแพทย์.....	23
4	ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลฯ ด้านอาชีพ.....	26
5	ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลฯ ด้านสังคม.....	28
6	ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลฯ โดยภาพรวม.....	29
7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐ..... ด้านการแพทย์ตามปัจจัยส่วนบุคคล	30
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐ..... ด้านอาชีพตามปัจจัยส่วนบุคคล	33
9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐ..... ด้านสังคมตามปัจจัยส่วนบุคคล	36

รายการภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	15

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

ความพิการ เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนในสังคมไม่พึงปรารถนาให้เกิดขึ้นกับตน เนื่องจากความพิการเป็นเงื่อนไขทางสังคมที่อยู่เหนือสภาพทางกายหรือสุขภาพ คนพิการจำนวนมากต้องต่อสู้กับตนเอง ต่อสู้กับสภาพแวดล้อมของคนปกติที่มักไม่เอื้ออำนวยต่อการดำรงชีวิตและต่อสู้กับทัศนคติอย่างผิดๆ ที่ว่า คนพิการ คือภาระของสังคม ถูกมองว่าเป็น ผู้ด้อยความสามารถ และตกเป็นภาระของสังคมที่ต้องได้รับการดูแล

สำนักงานสถิติแห่งชาติสำรวจคนพิการ เมื่อปี 2550 พบว่า มีคนพิการ จำนวน ประมาณ 1,871,860 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 2.9 ของประชากรทั้งประเทศ จำนวน 65,566,359 คน (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ,2552)ซึ่งมากกว่าปี 2547 มีคนพิการ จำนวน 1,097,900 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 1.7 ของประชากร ทั้งประเทศ ณ ขณะนั้น (สำนักงานสถิติแห่งชาติ ,2547) จะเห็นว่าจำนวนคนพิการได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นเร่งด่วนที่ทุกฝ่ายต้องให้ความสำคัญกับประชากรกลุ่มดังกล่าว ในขณะที่จำนวนคนพิการมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ (พค.)ได้ดำเนินการจดทะเบียนคนพิการตั้งแต่ ปี 2537 ตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2534 และปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงจากการจดทะเบียนคนพิการเป็นการออกบัตรประจำตัวคนพิการตามมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 โดยมีคนพิการมีบัตรประจำตัวคนพิการแล้ว เพียง จำนวน 855,937 คน(ข้อมูล ณ เดือนกันยายน 2552) (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ,2552) ซึ่งจะเห็นได้ว่ายังมีคนพิการเป็นจำนวนมากที่ยังไม่ได้จดทะเบียนส่งผลให้ขาดสิทธิและ โอกาสที่จะได้รับสวัสดิการ อีกทั้งคนพิการส่วนใหญ่ยังมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีน้อยกว่าคนปกติเกือบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา ด้านการจ้างงานและการประกอบอาชีพ ด้านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ด้านสาธารณสุข ด้านการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร

ประเทศไทยมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550 และยกเลิกพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน โดยกำหนดให้คนพิการมีสิทธิได้รับ สิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ตลอดจนให้รัฐต้องสงเคราะห์ คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ แต่การดำเนินงานในท้องถิ่นในปัจจุบันกลับมองว่า คนพิการเป็นผู้สมควรได้รับการอนุเคราะห์เป็นพิเศษ ดังนั้นการให้การช่วยเหลือ จึงยังอยู่ในรูปแบบเดิม คือการให้การสงเคราะห์เป็นรายบุคคล เช่น การให้ทรัพย์สิน หรืออุปกรณ์ที่จำเป็นในการยังชีพ แต่ขณะเดียวกันไม่ได้มองถึงคนพิการในภาพรวม และไม่ได้มองจากมุมมองของคนพิการว่าแท้จริงแล้ว คนพิการเหล่านั้นต้องการอะไร ซึ่งในการให้การช่วยเหลือที่ไม่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของคนพิการจะทำให้สูญเสียงบประมาณ โดยไม่จำเป็น และคนพิการก็ไม่ได้รับประโยชน์จากสวัสดิการที่รัฐจัดให้ หรือได้ประโยชน์น้อยกว่าที่ควรจะเป็นอีกด้วย จะเห็นว่าสังคมไทยยังมองคนพิการอยู่ในฐานะที่ต้องการให้การสงเคราะห์แต่ฝ่ายเดียว ซึ่งแท้จริงแล้วคนพิการอาจจะไม่ได้ต้องการในสิ่งที่สังคมหยิบยื่นให้ แต่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของประเทศที่มีความสำคัญและสามารถทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมได้

จังหวัดสงขลา มีคนพิการที่จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคง ของมนุษย์จังหวัดสงขลา แล้ว จำนวน 16,000 คน (สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลา , 2553) โดยเทศบาลเมืองสิงหนครมีคนพิการทั้งสิ้นจำนวน 383 คน ประกอบด้วย คนพิการทางการมองเห็น 23 คน คนพิการทางการได้ยินหรือการสื่อความหมาย 59 คน คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว 177 คน คนพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม 29 คน คนพิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้ 72 คน คนพิการซ้ำซ้อน 23 คน (กองสวัสดิการสังคม เทศบาลเมืองสิงหนคร , 2553) สวัสดิการจากภาครัฐในปัจจุบันจะมาจากการกำหนดนโยบายจากส่วนกลาง โดยกระจายสวัสดิการมาในรูปแบบเดียวกันแก่คนพิการทั่วทั้งประเทศ โดยไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสมของลักษณะภูมิประเทศ ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรม เช่น รัฐบาลมีนโยบายจ่ายเบี้ยยังชีพให้กับคนพิการทุกคน หรือ โครงการของเทศบาลเอง เช่น โครงการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้มีรายได้น้อยในเขตเทศบาล ก็จะจัดดูยังชีพให้กับคนพิการทั้งพื้นที่ คนพิการทุกคนอาจจะต้องการทั้งเบี้ยยังชีพ และดูยังชีพ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนพิการทุกคนต้องการเบี้ยยังชีพหรือดูยังชีพมากที่สุดคนพิการบางกลุ่มบางคนอาจจะต้องการสวัสดิการทางด้านอื่นที่เหมาะสมกับพวกเขา มากกว่า ซึ่งแท้จริงแล้วถ้าต้องการให้คนพิการได้รับการพัฒนาอย่างถูกต้องและมีศักยภาพแล้วละก็ รัฐต้องจัดสวัสดิการที่ตรงกับความต้องการของคนพิการเพื่อให้คนพิการสามารถพัฒนาได้อย่างยั่งยืน และพึ่งตนเองได้ในอนาคต

จากความสำคัญและปัญหาของเรื่องดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ โดยศึกษาในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร เพื่อใช้เป็นแนวทางให้หน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องใช้ประกอบในการกำหนดแนวทางการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม สอดคล้องและเกิดประโยชน์แก่คนพิการมากที่สุด ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อศึกษาความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จังหวัดสงขลา

2.2 เพื่อศึกษาความแตกต่างของความต้องการในการได้รับสวัสดิการของคนพิการจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

3. สมมติฐาน

3.1 คนพิการมีความต้องการสวัสดิการทางด้านการแพทย์มากกว่าสวัสดิการทางด้านอื่นๆ

3.2 คนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านต่างๆต่างกัน

4. ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

4.1 ทำให้ทราบความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ

4.2 ทำให้ทราบความแตกต่างของความต้องการในการได้รับสวัสดิการของคนพิการตามปัจจัยส่วนบุคคล

4.3 สามารถนำข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษาไปประเมินความสอดคล้องของการที่ภาครัฐให้สวัสดิการ และความต้องการที่คนพิการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ

4.4 ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนดำเนินการจัดสวัสดิการที่ตรงกับความต้องการของคนพิการและนำไปสู่การปฏิบัติที่เป็นไปได้แก่หน่วยงานต่างๆ ของภาครัฐที่รับผิดชอบเกี่ยวกับคนพิการ ซึ่งจะเกิดประโยชน์แก่คนพิการมากที่สุด

5. ขอบเขตการวิจัย

5.1 ประชากรในการศึกษาได้แก่ คนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จังหวัดสงขลาและได้จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และสามารถสื่อสารโดยการพูดหรือใช้ท่าทางประกอบ ยกเว้นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านจิตใจหรือพฤติกรรม และสติปัญญาหรือการเรียนรู้ จำนวน 251 คน ซึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 152 คน

5.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

5.2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วยเพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้ของครอบครัวคนพิการ แหล่งที่มาของรายได้ ลักษณะความพิการ สาเหตุของความพิการ

5.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ ความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ ด้านการแพทย์ ด้านอาชีพ ด้านสังคม

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

คนพิการ หมายถึง คนพิการที่มีอายุ ตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร มีด้วยกัน 4 ลักษณะ 1. คนพิการทางการมองเห็น 2. คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย 3. คนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว 4.คนพิการซ้ำซ้อน ยกเว้นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านจิตใจพฤติกรรม สติปัญญาและการเรียนรู้เนื่องจากข้อจำกัดของสภาพความพิการที่อาจทำให้ข้อมูลที่ได้รับไม่ตรงกับความเป็นจริง และได้จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

สวัสดิการ หมายถึง สวัสดิการจากภาครัฐ โดยการศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาสวัสดิการ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการแพทย์ ด้านอาชีพ และด้านสังคม

ความต้องการด้านการแพทย์ หมายถึง ความต้องการของคนพิการที่จะได้รับสวัสดิการด้านการแพทย์ เช่น การตรวจวินิจฉัยโรค การให้ยา การให้คำแนะนำของบุคคลทางการแพทย์ ฯลฯ

ความต้องการด้านอาชีพ หมายถึง ความต้องการของคนพิการที่จะได้รับสวัสดิการด้านอาชีพ เช่น การแนะนำอาชีพที่เหมาะสมกับคนพิการตามลักษณะความพิการ การหาแหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพ ฯลฯ

ความต้องการด้านสังคม หมายถึง ความต้องการของคนพิการที่จะได้รับสวัสดิการด้านสังคม เช่น มีบริการทางลาด โอกาสในการเข้าสังคม โอกาสในการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ฯลฯ

คนพิการทางการเห็น หมายถึง คนพิการที่มีความบกพร่องทางตา เช่น ตาบอด ตาเห็นเลือนราง หรือมองเห็นได้เพียงบางส่วน

คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย หมายถึง คนพิการที่มีความบกพร่องทางหู เช่น หูหนวก หูตึง เป็นใบ้ รวมทั้งคนที่มีความบกพร่องในการออกเสียงพูด เนื่องจากอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงพูดบกพร่องหรือผิดปกติ เช่น ปากแหว่ง เพดานโหว่

คนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว หมายถึง คนพิการที่มีความบกพร่องทางร่างกาย อวัยวะผิดปกติหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งขาดหายไป เช่น แขนหรือขาขาด

พิการซ้ำซ้อน หมายถึง คนพิการที่มีความบกพร่องทางกายภาพมากกว่า 1 ประเภทขึ้นไปในคนคนเดียว เช่น บกพร่องทางการมองเห็นและการเคลื่อนไหว หรือบกพร่องทางร่างกายและการสื่อความหมาย เป็นต้น

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาในครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาความต้องการของคนพิการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. ประเภทของคนพิการ
2. แนวคิดเกี่ยวกับความต้องการ
3. ความสำคัญของการศึกษาความต้องการของคนพิการ
4. อุปสรรคและปัญหาในการดำรงชีวิตของคนพิการ
5. แนวทางการจัดสวัสดิการสำหรับคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. กรอบแนวคิด

1. ประเภทของคนพิการ

องค์การอนามัยโลก (WHO) ได้ให้ความหมายโดยสรุป ดังนี้ (จนิษฐา เทวินทรภักดี, 2539) เป็นความเสียหายของบุคคลใดบุคคลหนึ่งที่เกิดจากการขาด หรือความสามารถบกพร่อง ทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา เป็นผลทำให้บุคคลนั้นไม่อาจแสดงบทบาทหรือกระทำอะไรให้เหมาะสมสอดคล้องได้ตามวัย เพศ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ตามมาตรา 4 ได้ให้ความหมายคนพิการว่า คนที่มีความผิดปกติ หรือบกพร่องทางร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ ตามประเภทหรือตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

กระทรวงสาธารณสุขซึ่งมีหน้าที่โดยตรงตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2537) กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์คนพิการ โดยสรุปดังนี้

1. คนพิการทางการมองเห็น
2. คนพิการทางได้ยินหรือการสื่อความหมาย
3. คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว
4. คนพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม
5. คนพิการทางสติปัญญาหรือการเรียนรู้

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้กำหนดความหมายของคนพิการไว้ว่า บุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด โดยได้กำหนดไว้ 6 ประเภทดังนี้

1. ความพิการทางการเห็น ได้แก่ ตาบอด ตาเห็นเลือนราง หรือมองเห็นได้เพียงบางส่วน
2. ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ได้แก่ หูหนวก หูตึง เป็นใบ้ รวมทั้งคนที่มีความบกพร่องในการออกเสียงพูด เนื่องจากอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงพูดบกพร่องหรือผิดปกติ เช่น ปากแหว่ง เพดานโหว่
3. ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่กำเนิดหรือภายหลัง รวมถึง อวัยวะผิดปกติหรืออวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งขาดหายไป เช่น แขนหรือขาขาด และการทำหน้าที่ผิดปกติ อันเป็นผลมาจากสาเหตุต่างๆ เช่น การบาดเจ็บ อุบัติเหตุ โรคบางอย่าง หรือสมองพิการ
4. ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม หรือออทิสติก ได้แก่ บุคคลที่มีความบกพร่องทางจิตใจหรือสมองในส่วนรับรู้ อารมณ์ ความคิด จนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมที่จำเป็นในการดูแลตนเองหรืออยู่ร่วมกับผู้อื่น มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากปกติเป็นอย่างมาก และปัญหาทางพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมหรือวัฒนธรรม
5. ความพิการทางสติปัญญา ได้แก่บุคคลที่มีพัฒนาการช้ากว่าปกติหรือมีระดับเชาวน์ปัญญาต่ำกว่าบุคคลทั่วไป
6. ความพิการทางการเรียนรู้ ได้แก่ การที่บุคคลมีความบกพร่องทางสมอง ทำให้เกิดความบกพร่องในการอ่าน การเขียน การคิด คำนวณ หรือกระบวนการเรียนรู้พื้นฐานอื่นในระดับความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานของช่วงอายุและระดับสติปัญญา

2. แนวคิดเกี่ยวกับความต้องการ

มาสโลว์ (Abraham H. Maslow) นักจิตวิทยาของกลุ่มมนุษยนิยมได้อธิบายเรื่อง ความต้องการของมนุษย์ว่าเป็นลำดับทั้งหมด 5 ชั้น (Five general system of needs) (กาญจนา เรื่องรจิต ปกรณ์, 2530) โดยเขียนเป็นรูปพีระมิดแห่งความต้องการไว้ แสดงความต้องการขั้นมูลฐานของมนุษย์ (Basic needs) เป็นทฤษฎีการจูงใจ ซึ่งเป็นคนแรกที่ได้เขียนขึ้น เรียกว่า “Maslow’s General theory of human mativation” Maslow กำหนดหลักการว่าบุคคลพยายามสนองความต้องการของตนเพื่อความอยู่รอดและความสำเร็จของชีวิต Needs หมายถึง ความต้องการอันจำเป็น ซึ่งชีวิตจะขาดเสียมิได้ ผลจากการศึกษาทราบว่าทุกกริยาท่าทาง หรืออาการที่มนุษย์แสดงออกมาเป็นรูปของพฤติกรรมนี้ก็เพราะแรงผลักดันจากความต้องการเป็นกำลังสำคัญให้แสดงออกมา ความต้องการอาจเกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้ที่ได้มาภายหลัง และจากสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องเรียนรู้เป็นความต้องการทางชีววิทยา (Biological Needs) ทั้งที่เป็นสิ่งที่แสดงออกมาให้เห็นได้และเป็นสิ่งที่ซ่อนตัวอยู่

ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมนุษย์ แบ่งความต้องการของมนุษย์ ออกเป็น 5 ระดับ ความคิดสำคัญของทฤษฎีนี้ก็คือ ความต้องการส่วนใหญ่ในระดับที่ต่ำกว่าต้องได้รับการตอบสนองก่อนที่ความต้องการในระดับที่สูงขึ้นไปจะเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามสิ่งนี้มิได้หมายความว่าความต้องการมากกว่าหนึ่งระดับไม่อาจเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ความต้องการของมนุษย์เป็นจุดเริ่มต้นของการจูงใจ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่มีความต้องการไม่สิ้นสุด ตั้งแต่เกิดจนตาย มนุษย์ทุกคนมีความต้องการตลอดเวลา และจะต้องการมากขึ้นเรื่อยไป ความต้องการของมนุษย์จัดเป็นขั้นตอนตามความสำคัญจากต่ำไปสูง ซึ่งเรียกว่า ความต้องการ มูลฐาน 5 ชั้น มาสโลว์ จัดลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ไว้อย่างมีระเบียบเรียกว่า Hierarchy of human needs เรียงลำดับขั้นจากต่ำไปสูง ถ้าความต้องการในขั้นแรกๆ ยังไม่ได้รับการตอบสนอง ก็ยังไม่มีความต้องการในขั้นสูงถัดไป ดังนี้

1. ความต้องการพื้นฐานทางสรีระ (Basic physiological needs or Biological Needs , Physical Needs) คือความต้องการบำบัดความหิวกระหาย ต้องการพักผ่อน ต้องการเรื่องกามารมณ์ ต้องการบำบัดความเจ็บปวดและ ความไม่สมดุลทางร่างกายต่างๆ
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs and security) คือ ต้องการความมั่นคง ต้องการการป้องกัน อันตราย ต้องการระเบียบ ต้องการทำนายอนาคต
3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs or Social Needs) คือ ต้องการเพื่อน ต้องการผู้ร่วมงาน ต้องการครอบครัว ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม ต้องการใกล้ชิดกับเพศตรงข้าม

4. ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs, Self-Esteem Needs) คือ ต้องการความนับถือ ต้องการความมั่นคงซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความเห็นของคนโดยทั่วไป ต้องการความพอใจ ชมเชย นิยม ต้องการความมั่นใจในตนเอง ต้องการคุณค่าในตนเอง ต้องการยอมรับตนเอง

5. ความต้องการความสมหวังในชีวิต (Self-Actualization Needs, Self-realization, Self-fulfillment Needs) คือต้องการไปให้ถึงความสามารถสูงสุดของตนเอง ต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของตน ต้องการทำสิ่งที่เหมาะสมที่สุด ต้องการความงอกงามและขยายความต้องการให้ถึงที่สุด ค้นพบความจริง สร้างสรรค์ความงาม ส่งเสริมความยุติธรรม สร้างระเบียบ คนพิการก็เช่นเดียวกัน มีความต้องการพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับชีวิต เหมือนกับบุคคลโดยทั่วไป

3. ความสำคัญของการศึกษาความต้องการของคนพิการ

ปัจจุบันการให้สวัสดิการจากภาครัฐยังได้มาจากการมองว่าคนพิการเป็นกลุ่มคนที่มีความแตกต่างจากคนโดยปกติ ไม่สามารถดำรงชีวิตโดยปกติได้ ไม่มีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ จนเกิดเป็นความสงสารและนำมาซึ่งการให้การอนุเคราะห์เป็นพิเศษ โดยมองคนพิการเป็นคนด้อยโอกาส การให้สวัสดิการต่างๆจึงมักเป็นการสงเคราะห์ การให้เงินทอง สิ่งของ หรืออุปกรณ์ช่วยเหลือที่ถูกมองว่าเป็นตัวแทนความพิการ เช่นคนตาบอดต้องให้ไม้เท้า คนพิการทางการเคลื่อนไหวต้องให้รถเข็น โดยลืมนึกถึงความสามารถที่มีอยู่ในตัวของคนพิการว่าพวกเขาสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้มากกว่านั้น หากได้รับการพัฒนาให้เหมาะสมกับลักษณะความพิการ หรือบางกรณีอุปกรณ์บางอย่างที่รัฐจัดให้ไม่ตรงกับความต้องการที่แท้จริงของคนพิการไม่ว่าจะเป็นลักษณะการใช้งานการออกแบบที่ไม่เหมาะสม

คนพิการไม่ว่าจะพิการมากขนาดไหน มากจนแม้ขยับร่างกายไม่ได้ทุกส่วน เขาก็ยังเป็นคนมีความรู้สึกนึกคิด มีความต้องการ มีทุกข์ มีสุข เหมือนกับมนุษย์ทั่วไป คนพิการที่มีความพิการมากๆ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ แม้ในเรื่องการใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้ต้องพึ่งญาติพี่น้องหรือคนดูแล ความทุกข์ ความสุขของคนที่อยู่ในสภาพต้องพึ่งคนอื่นคือคนช่วยมักจะคิดและกำหนดเอาเองว่าคนพิการ ต้องการอะไร ไม่ต้องการอะไร ทำอะไรได้ ทำอะไรไม่ได้ ความต้องการของคนพิการที่ไม่ตรงกับความคิดของคนดูแลช่วยเหลือก็ไม่ได้รับการตอบสนอง “นี่คือทุกข์อันสาหัสของคนพิการที่ช่วยตัวเองไม่ได้”

ดังนั้นผลจากการศึกษาความต้องการของคนพิการในครั้งนี้จะทำให้หน่วยงานของรัฐทราบถึงความต้องการในการได้รับสวัสดิการของคนพิการโดยตรง สามารถนำข้อมูลที่ได้ไปวางแนวทางในการดำเนินงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ อีกทั้งยังช่วยให้หน่วยงานของรัฐประหยัดงบประมาณเนื่องจากการจัดสวัสดิการที่เหมาะสมกับความต้องการของคนพิการโดยแท้จริง

4. อุปสรรคและปัญหาในการดำรงชีวิตของคนพิการ

คนพิการถูกมองว่าเป็นบุคคลด้อยความสามารถ ไร้คุณค่า และเป็นภาระของสังคม ทำให้การดำเนินชีวิตของคนพิการต้องเผชิญกับอุปสรรคและปัญหา ทั้งที่เกิดจากทั้งตัวคนพิการเอง ครอบครัวคนพิการ ชุมชน บุคลากรที่ให้บริการแก่คนพิการ และรัฐบาลหรือผู้กำหนดนโยบายในการให้บริการพัฒนาคนพิการ (พวงแก้ว กิจธรรม , 2549) โดยประกอบด้วยประเด็นที่สำคัญดังนี้

1. อุปสรรคจากความพิการที่มีผลต่อวิถีชีวิตของคนพิการ
 - 1.1 ข้อจำกัดของคนพิการอันเนื่องมาจากความพิการ
 - 1.2 การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องความพิการ
 - 1.3 การขาดเจตคติเชิงสร้างสรรค์ต่อคนพิการและต่อการพัฒนาคนพิการ ทั้งเจตคติของคนพิการต่อตนเอง และคนอื่น ๆ ต่อคนพิการ
 - 1.4 การขาดระบบส่งเสริมที่จะช่วยให้คนพิการ ครอบครัวคนพิการ ญาติ ชุมชน และ อาสาสมัครดูแลคนพิการ ให้สามารถช่วยคนพิการได้พึ่งพาตนเองอย่างเต็มศักยภาพของแต่ละคน
 - 1.5 การขาดองค์ความรู้และข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคนพิการที่ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน
 - 1.6 การขาดบุคลากร หรือนักวิชาชีพด้านการพัฒนาคนพิการ
 - 1.7 การขาดการพัฒนาความรู้ และทักษะแก่บุคลากรที่ให้บริการคนพิการด้านต่างๆ
 - 1.8 การขาดงบประมาณดำเนินงานให้บริการคนพิการ
 - 1.9 การขาดนโยบายและโครงสร้างระบบการบริหารงานด้านคนพิการที่ชัดเจน เป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ
 - 1.10 การขาดการส่งเสริมการดำเนินงานตามนโยบายเกี่ยวกับคนพิการอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 1.11 การมีกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่จำกัดสิทธิของคนพิการ

- 1.12 การขาดระบบติดตามและประสานงานด้านคนพิการอย่างมีประสิทธิภาพและต่อเนื่อง
2. ปัญหาในการดำรงชีวิตของคนพิการ
 - 2.1 คนพิการไม่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม และไม่ได้รับการส่งเสริมให้ไปรับบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ เนื่องจากครอบครัวของคนพิการขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องคนพิการ
 - 2.2 คนพิการส่วนใหญ่ไม่สามารถเข้าถึงหรือได้รับบริการของรัฐ โดยเฉพาะด้านสุขภาพการฟื้นฟูสมรรถภาพ และการศึกษาเนื่องจากการให้บริการไม่ทั่วถึง ครอบครัวของคนพิการและคนพิการไม่สามารถเดินทางไปรับบริการเพราะไม่มีเงิน และไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางด้วยบริการขนส่งสาธารณะ
 - 2.3 คนพิการไม่ได้รับบริการอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพเท่าที่ควร โดยเฉพาะด้านสุขภาพ การฟื้นฟูสมรรถภาพ และการศึกษา เนื่องจากบุคลากรไม่เพียงพอ ขาดการพัฒนาบุคลากรและองค์ความรู้เกี่ยวกับงานบริการคนพิการ ตลอดจนขาดระบบการประสานงาน และส่งต่อระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ
 - 2.4 คนพิการไม่ได้รับสิทธิอย่างเสมอภาคกับคนทั่วไป เนื่องจากกฎหมายระเบียบข้อบังคับหลายเรื่องยังไม่ได้รับการแก้ไข
 - 2.5 คนพิการไม่ได้รับบริการตามสิทธิ เนื่องจากผู้ให้บริการคนพิการขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องคนพิการและมีเจตคติที่ไม่ถูกต้องต่อคนพิการและครอบครัวคนพิการ

5. แนวทางการจัดสวัสดิการแก่คนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ.2550

การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องทั้งการพัฒนาระบบการให้บริการ รูปแบบการให้บริการให้แก่คนพิการ เพื่อให้คนพิการได้รับสิทธิและประโยชน์มากที่สุด โดยเริ่มตั้งแต่การออกพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2534 โดยมีเนื้อหาสาระสำคัญและรายละเอียดเกี่ยวกับการสงเคราะห์และการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ และในปัจจุบันได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพื่อกำหนดแนวทางและปรับปรุงวิธีการในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการให้มีความ

เหมาะสมยิ่งขึ้น และกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองคนพิการเพื่อมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุสภาพทางกายหรือสุขภาพรวมทั้งให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐตลอดจนให้รัฐต้องสงเคราะห์คนพิการให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้ โดยยังครอบคลุมสวัสดิการของคนพิการทั้ง 4 ด้าน(สำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ,2550) ได้แก่

ด้านการแพทย์ คือ การรักษาพยาบาลเพื่อแก้ไขความพิการ หรือเพื่อปรับสภาพความพิการ ภายอุปกรณ์และเครื่องช่วยคนพิการต่างๆ คำแนะนำปรึกษาทางการแพทย์โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งสามารถติดต่อขอรับบริการได้ที่สถานพยาบาลของรัฐทั่วประเทศ

ด้านการศึกษา คือ การเข้าเรียนในสถานศึกษาต่างๆ อุปกรณ์และค่าใช้จ่ายในการเรียน คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการศึกษา ซึ่งสามารถติดต่อขอรับบริการได้ที่ สำนักงานบริหารงานการศึกษาพิเศษ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัด

ด้านการประกอบอาชีพ คือ แนะนำการประกอบอาชีพ การจัดฝึกอาชีพ ให้กู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ ตลอดจนบริการจัดหางานในสถานประกอบการที่เข้าข่ายต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวงเรื่องการจัดจ้างงานคนพิการ

ด้านสังคม คือให้คำปรึกษาแนะนำบริการช่วยเหลือเด็กพิการ เเบะครอบครัวคนพิการที่มีฐานะยากจนและประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ รวมถึงเบี้ยยังชีพคนพิการ ให้กับคนพิการที่มีสภาพความพิการมากจนไม่สามารถประกอบอาชีพได้ และมีฐานะยากจน

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 ได้ให้ความหมาย ของการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ และส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตว่า

“การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ” หมายความว่า การเสริมสร้างสมรรถภาพหรือความสามารถของคนพิการให้มีสภาพที่ดีขึ้น หรือดำรงสมรรถภาพหรือความสามารถที่มีอยู่เดิมไว้ โดยอาศัยกระบวนการทางการแพทย์ ศาสนา การศึกษา สังคม อาชีพ หรือกระบวนการอื่นใด เพื่อให้คนพิการได้มีโอกาสทำงานหรือดำรงชีวิตในสังคมอย่างเต็มศักยภาพ

“การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิต” หมายความว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ การจัดสวัสดิการการส่งเสริมและพิทักษ์สิทธิ การสนับสนุนให้คนพิการสามารถดำรงชีวิตอิสระ มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์และเสมอภาคกับบุคคลทั่วไป มีส่วนร่วมทางสังคมอย่างเต็มที่ และมีประสิทธิภาพ ภายใต้อุปกรณ์ที่คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2550)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

กิตติยา ดิดไชย (2552) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับการดูแลและฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางการเคลื่อนไหวในตำบลตำหนักธรรม อำเภอหนองม่วงไข่ จังหวัดแพร่ จำนวน 109 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 99.1 เห็นว่าคนพิการสามารถพัฒนาให้ทำกิจกรรมประจำวันด้วยตนเองได้

ดารารัตน์ ทิพย์วงศ์ (2551) ได้ทำการศึกษาปัญหาและความต้องการในการได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากภาครัฐของผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 165 คน พบว่า 1. ด้านการแพทย์ตรงกับความต้องการของคนพิการ แต่คนพิการยังต้องการให้รัฐซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องช่วยโดยไม่คิดมูลค่า 2. ด้านอาชีพตรงกับความต้องการของคนพิการแล้วคือการฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย และจ้างงาน แต่สิ่งที่คนพิการต้องการแต่ยังไม่ได้รับคือ การช่วยจัดหาตลาด 3. ด้านสวัสดิการทางสังคม สิ่งที่คนพิการต้องการมากที่สุดคือ การจัดสรรเบี้ยยังชีพคนพิการ ซึ่งพบว่ายังมีการจัดสรรไม่ทั่วถึงและเพียงพอ สำหรับสวัสดิการที่คนพิการต้องการแต่รัฐยังไม่มีการจัดให้ คือ การให้คำปรึกษาแนะนำจากนักสังคมสงเคราะห์

แพรว เอี่ยมน้อย (2550) ได้ทำการศึกษาการได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการของคนพิการทางร่างกายในจังหวัดนครปฐม จำนวน 103 คน พบว่า 1. การสนับสนุนทางสังคมในการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการอยู่ในระดับน้อย เมื่อจำแนกตามการให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพพบว่า การสนับสนุนด้านการแพทย์อยู่ในระดับปานกลาง ด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านสังคมอยู่ในระดับน้อย 2. คนพิการทางร่างกายได้รับการสนับสนุนในรูปแบบของจิตใจมากกว่ารูปแบบอื่นๆ 3. คนพิการทางร่างกายได้รับการสนับสนุนจากแหล่งสนับสนุนทางสังคมที่มาจากกลุ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการมากกว่ากลุ่มที่มีความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการ 4. จากการใช้สถิติทดสอบที (t-test) พบว่าคนพิการทางร่างกายที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองและนอกเขตเมืองได้รับการสนับสนุนทางสังคมในการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

พวงแก้ว กิจธรรม (2549) ได้ทำการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านคนพิการในประเทศไทยพบว่าจำนวนคนพิการในประเทศไทยที่คาดคะเนโดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจร่วมกับการตรวจร่างกายร่วมด้วยมีประมาณร้อยละ 8.1 ซึ่งต่ำกว่าผลการศึกษาขององค์การสหประชาชาติ ที่ได้ประมาณการว่า มีผู้พิการประมาณร้อยละ 10 ของประชากร นั้น หมายถึงว่า ประเทศไทยมีผู้พิการที่รัฐต้องจัดบริการช่วยเหลือมากกว่า 6 ล้านคน ทั้งนี้หากนับรวม จำนวนสมาชิกในครอบครัวของคนพิการซึ่งได้รับผลกระทบจากการรับภาระเลี้ยงดูคนพิการในครอบครัว และต้องการบริการ

ช่วยเหลือจากรัฐเช่นเดียวกัน รัฐต้องจัดบริการช่วยเหลือที่เกี่ยวกับผู้พิการให้ประชากรเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 15-18 ล้านคน

เกรียงศิริ วิเจริญ (2547) ได้ทำการศึกษาแนวทางการดำเนินการให้บริการด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2534 จากคนพิการที่มาขอรับจดทะเบียนคนพิการที่สำนักงานพัฒนาสังคมและสวัสดิการจังหวัดอุดรดิตถ์ ในปี 2544-2545 จำนวน 198 คน พบว่า คนพิการมีทัศนคติที่ดีต่อแนวทางการดำเนินการให้บริการด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 ทั้ง 4 ด้าน คือการฟื้นฟูทางสังคม ทางอาชีพ ทางการแพทย์ และทางการศึกษา ในด้านของความรู้ความเข้าใจในสิทธิของคนพิการต่อการเข้าถึงบริการของรัฐตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในระดับปานกลาง สำหรับในเรื่องของความพึงพอใจต่อการจัดบริการของรัฐในแต่ละด้านต่างๆ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจในระดับปานกลางในทุกด้าน นอกจากนี้คนพิการมีความต้องการที่จะให้รัฐจ่ายเบี้ยเลี้ยงชีพให้คนพิการมากที่สุด ส่วนปัญหาและอุปสรรคพบว่าคนพิการระบุว่ามีปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจของคนพิการ การรับรู้ การเข้าถึงบริการ และการประชาสัมพันธ์บ้างเล็กน้อย

นิตดา หว่านชัยสิทธิ์ (2543) ได้ทำการศึกษาการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหว ที่ขึ้นทะเบียนคนพิการแล้ว จำนวน 102 คน ในเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา พบว่า ผู้พิการได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการแพทย์มากที่สุด ร้อยละ 86.3 รองลงมาด้านอาชีพร้อยละ 31.4 ด้านการศึกษา ร้อยละ 30.4 และด้านสังคมร้อยละ 14.7

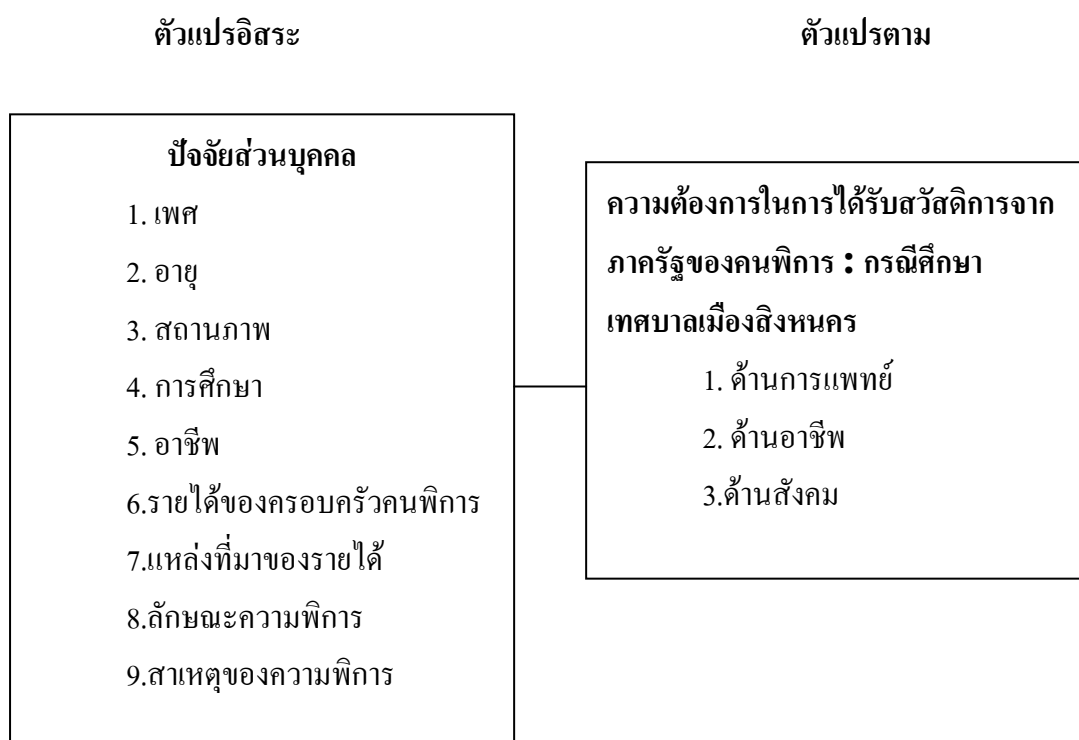
วาริ ปัญจะผลินกุล (2543) ได้ศึกษาการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ โดยศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์ พบว่าทัศนคติของคนพิการในการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพ และปัญหาในการใช้บริการทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับ ปานกลาง ในขณะที่ภาพรวมของการเข้าถึงบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมากและปัญหาในการใช้บริการทั้ง 4 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง ในเรื่องของการได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้ง 4 ด้าน พบว่าบริการมีความเหมาะสมกับความพิการ ทนกับปัญหาและความต้องการบริการเพียงพอ กลุ่มตัวอย่างพึงพอใจ และได้รับการบริการทั้ง 4 ด้านอย่างครบถ้วน

รวมพร ถาวรอนุกุลกิจ (2537) ได้ศึกษาแนวทางการฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กพิการในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์ เมื่อปีการศึกษา 2537 ผลการศึกษาพบว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กพิการมีความจำเป็นต่อเด็กพิการมาก เพราะเป็นวิธีการที่จะพัฒนาความสามารถของเด็กพิการที่มีอยู่เพื่อที่จะใช้ประโยชน์ในการทำงาน การศึกษาและการดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสม

การฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กพิการที่มีอยู่ เพื่อที่จะใช้ ประโยชน์ในการทำงาน การศึกษา และการดำรงชีวิตได้อย่างเหมาะสม การฟื้นฟูสมรรถภาพเด็ก พิการไม่เพียงแต่เป็นเรื่องของสังคมเท่านั้น แต่จะเกี่ยวข้องในเชิงเศรษฐกิจด้วย

7. กรอบแนวคิดการวิจัย

เป็นการศึกษา ความต้องการของคนพิการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ เพื่อนำไปสู่แนวทางการจัดสวัสดิการที่เป็นประโยชน์ต่อคนพิการในอนาคต

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ : กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร และเพื่อให้การศึกษาเป็นไปอย่างเชื่อถือได้ ผู้ศึกษาจึงได้วางแผนเกี่ยวกับวิธีการดำเนินการศึกษา ดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวม
4. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร (Population)ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมือง สิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา และได้จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลา ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และสามารถสื่อสาร โดยการพูด หรือใช้ท่าทางประกอบ หรือสื่อสารด้วยภาษามือได้ ยกเว้นคนพิการที่มีความพร่องทางด้านจิตใจ หรือพฤติกรรม และสติปัญญา หรือการเรียนรู้ จำนวน 251 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง จากตารางสำเร็จรูปของเครซีและมอร์แกน (กนกทิพย์ พัฒนาพัฑฒ์,2539)ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 152 คน

1.3 วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างเชิงชั้นแบบสัดส่วน (Proportional Stratified Sampling) เพื่อหาสัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง (คณั ไขยธา,2549)โดยใช้สูตร ดังนี้

$$n_h = (n/N)N_h$$

n_h = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มจากแต่ละชั้นภูมิ

N_h = ขนาดชั้นภูมิ คือจำนวนหน่วยตัวอย่างในชั้นภูมินั้นๆ

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

N = ขนาดประชากร

เมื่อแทนค่าตามสูตรแล้วจะได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนพิการตามสัดส่วนในแต่ละประเภทดังรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างของคนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และได้จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลาแล้ว

ลักษณะความพิการ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. คนพิการทางการมองเห็น	19	12
2. คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย	53	32
3. คนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว	176	106
4. คนพิการซ้ำซ้อน	3	2
รวม	251	152

2. แบบแผนการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) คือการสำรวจทัศนคติของคนพิการแต่ละประเภท เกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับศึกษาในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ในการสร้างเครื่องมือครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโดยการศึกษาจากเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมากำหนดเป็นกรอบ และแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม แบ่งแบบสอบถามออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพทางการสมรส อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว แหล่งที่มาของรายได้ ลักษณะความพิการ สาเหตุของความพิการ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ โดยแบ่งเป็น ด้านการแพทย์ ด้านอาชีพ ด้านสังคม

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ

4. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ในการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาโครงการวิจัย เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ทั้งในด้านโครงสร้าง ความตรงตามเนื้อหา

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เดินทางไปยังบ้านพักอาศัยของคนพิการเพื่อสัมภาษณ์คนพิการตามแบบสอบถามด้วยตนเอง และนำข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ตามแบบสอบถามมาตรวจสอบความสมบูรณ์และความชัดเจนก่อนนำข้อมูลดังกล่าวไปวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล วิธีการทางสถิติต่างๆที่ใช้

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติขั้นพื้นฐานและทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ SPSS (version 16.0) เพื่อวิเคราะห์ค่าสถิติดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างใช้สถิติค่าร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการโดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. การประเมินระดับต้องการ ผู้ศึกษาใช้เกณฑ์ประเมินค่าตามแนวคิดของเบสต์ (Best, 1977 : 174, อ้างถึงใน วิลาสินี ศักดานุชิต, 2551 : 35) โดยมีสูตรดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ค่าอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\
 \text{คะแนนสูงสุด} &= 5 \text{ คะแนน} \\
 \text{คะแนนต่ำสุด} &= 1 \text{ คะแนน} \\
 \text{จำนวนระดับ} &= 3 \text{ ระดับ} \\
 \text{ดังนั้น ค่าอันตรภาคชั้น} &= \frac{5 - 1}{3} \\
 &= 1.33
 \end{aligned}$$

จากเกณฑ์ดังกล่าว กำหนดให้ช่วงคะแนนห่างกันเท่ากับ 1.33

คะแนน 1.00–2.33 หมายถึง มีความต้องการอยู่ในระดับต่ำ

คะแนน 2.34–3.67 หมายถึง มีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนน 3.68–5.00 หมายถึง มีความต้องการอยู่ในระดับสูง

4. วิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการของคนพิการ เพื่อนำไปสู่การทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ One way ANOVA และ t-Test แบบ Independent Group และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ: กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ที่ได้จากแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนจากประชากรที่ใช้ในการศึกษา ซึ่งเป็นคนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จังหวัดสงขลา และได้จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป และสามารถสื่อสารโดยการพูดหรือใช้ท่าทางประกอบ ยกเว้นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านจิตใจหรือพฤติกรรม และสติปัญญาหรือการเรียนรู้ จำนวน 152 คน การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ส่วน ตามลำดับ ดังนี้

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร
2. ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆ จากภาครัฐ
3. เปรียบเทียบความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร

ลักษณะข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพทางการสมรส ระดับการศึกษา อาชีพของคนพิการ รายได้ของครอบครัวคนพิการ แหล่งที่มาของรายได้ ประเภทความพิการ สาเหตุของความพิการ ดังรายละเอียดในตารางที่ 2 ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (n=152)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	75	49.3
หญิง	77	50.7

ปัจจัยส่วนบุคคล(ต่อ)	จำนวน (n=152)	ร้อยละ
อายุ		
ไม่เกิน 30 ปี	40	26.3
31 – 50	39	25.7
51 ปีขึ้นไป	73	48
สถานภาพสมรสทางการสมรส		
โสด	56	36.8
สมรส(อยู่ด้วยกัน)	70	46.1
หม้าย	22	14.5
หย่า	4	2.6
ระดับการศึกษา		
ไม่ได้เรียนหนังสือ	39	25.7
ประถมศึกษา	74	48.7
มัธยมศึกษา	31	20.4
อนุปริญญาหรือปริญญาตรี	8	5.3
อาชีพของคนพิการ		
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	91	59.9
รับจ้าง	30	19.7
ค้าขายหรือรับราชการ	18	11.8
ประมง	9	5.9
อื่นๆ(ทำสวน)	4	2.6
รายได้ของครอบครัวคนพิการต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,001 บาท	117	77
สูงกว่า 5,000 บาท	35	23
แหล่งที่มาของรายได้		
แหล่งเดียว	20	13.2
มากกว่า 1 แหล่ง	132	86.8
ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ		
พิการอย่างเดียว	2	98.7
พิการซ้ำซ้อน	150	1.3
สาเหตุของความพิการ		
เป็นแต่กำเนิด	57	37.5
ป่วย	53	34.9
อุบัติเหตุ	42	27.6

จากตารางที่ 2 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร พบว่า

เพศ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 50.7 ที่เหลือ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 49.3 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน

อายุ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ส่วนใหญ่มีอายุ ตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 48 รองลงมา มีอายุไม่เกิน 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.3 และอายุ ระหว่าง 31 – 50 มีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 25.7

สถานภาพทางการสมรส คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส(อยู่ด้วยกัน) คิดเป็นร้อยละ 46.1 รองลงมา มีสถานภาพโสดคิดเป็นร้อยละ 36.8 และสถานภาพหม้าย คิดเป็นร้อยละ 14.5 ส่วนสถานภาพหย่ามีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 2.6

ระดับการศึกษา คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 48.7 รองลงมาคือไม่ได้เรียนหนังสือคิดเป็นร้อยละ 25.7 ถัดมา มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 20.4 มีการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือมีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีจำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 5.3

อาชีพ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 59.9 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 19.7 ประกอบอาชีพค้าขายหรือรับราชการ คิดเป็นร้อยละ 11.8 ประกอบอาชีพประมง คิดเป็นร้อยละ 5.9 และประกอบอาชีพอื่นๆ (ทำสวน)คิดเป็นร้อยละ 2.6

รายได้ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาทคิดเป็นร้อยละ 77 ส่วนคนพิการที่มีรายได้สูงกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23

แหล่งที่มาของรายได้ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร มีรายได้จากแหล่งรายได้หลายแหล่ง ร้อยละ 86.8 ส่วนที่เหลือมีแหล่งรายได้จากแหล่งรายได้แหล่งเดียว ร้อยละ 13.2

ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ส่วนใหญ่พิการด้านเดียว ร้อยละ 98.7 ที่เหลือพิการซ้ำซ้อน ร้อยละ 1.3

สาเหตุของความพิการ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ส่วนใหญ่พิการตั้งแต่กำเนิด ร้อยละ 37.5 รองลงมาพิการเนื่องจากการป่วย ร้อยละ 34.9 และพิการเนื่องจากเกิดอุบัติเหตุ ร้อยละ 27.6

ส่วนที่ 2 ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ในการได้รับสวัสดิการ ด้านต่างๆ จากภาครัฐ

2.1 ด้านการแพทย์

ตาราง 3 ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการด้าน
การแพทย์

(n=152)

ด้านการแพทย์	ระดับความต้องการ					ค่าเฉลี่ย	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
1. การตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคทางสายตา ตรวจโรคทางหู การตรวจกล้ามเนื้อที่เป็นอัมพาต	17.1	45.4	19.7	6.6	10.5	3.61	1.545
2. การตรวจพิเศษเพื่อพิจารณาให้อุปกรณ์เครื่องช่วย	12.5	38.2	29.6	5.9	13.2	3.30	1.190
3. การแนะนำให้คำปรึกษาโดยบุคลากรทางการแพทย์	11.8	36.8	33.6	6.6	11.2	3.32	1.124
4. การรักษาด้วยยา เช่น ยาลดเกร็งของกล้ามเนื้อ	7.2	23.0	36.2	13.8	19.7	2.84	1.197
5. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย เช่น การพยาบาลเวชกรรมฟื้นฟู การทำกายภาพบำบัด การทำกิจกรรมบำบัด	11.8	36.8	27.0	9.9	14.5	3.22	1.218
6. การแก้ไขการพูด	3.3	19.7	21.7	11.2	44.1	2.27	1.297
7. การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย)	26.5	44.1	5.9	5.9	17.6	3.56	1.418
8. การได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ						2.99	.874
- ไม่ทำคนตาบอด(เฉพาะคนพิการทางการมองเห็น)	-	42.9	14.3	7.1	35.7	2.64	1.393
- แวนชวย(เฉพาะคนพิการทางการมองเห็น)	-	28.6	21.4	14.3	35.7	2.43	1.284
- แวนสำหรับคนสายตาเดือนราง (เฉพาะคนพิการทางการมองเห็น)	-	21.4	21.4	21.4	35.7	2.29	1.204

ด้านการแพทย์(ต่อ)	ระดับความต้องการ					ค่าเฉลี่ย	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
- เครื่องช่วยฟัง (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย)	36.4	24.2	18.2	9.1	12.1	3.64	1.388
- เครื่องช่วยพูด(เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย)	18.2	30.3	3.0	9.1	39.4	2.79	1.654
- เครื่องช่วยเดิน เช่น ไม้ค้ำยัน ไม้เท้า (เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)	9.3	32.7	28.0	9.3	20.6	3.01	1.277
- กายอุปกรณ์เทียม เช่น แขนเทียม ขาเทียม(เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)	10.3	19.6	24.3	11.2	24.3	2.60	1.400
- กายอุปกรณ์เสริม เช่น อุปกรณ์ประคองหลัง (Supporter) รองเท้าพิเศษ (Brace) ฝีกพลาสติก (Splint) (เฉพาะคน พิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)	5.6	17.8	21.5	17.8	37.4	2.36	1.299
- เครื่องช่วยในการเคลื่อนที่ เช่น ล้อเข็น รถโยก (เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)	62.1	20.6	26.2	11.2	29.9	2.74	1.396
9. รซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องช่วยเมื่อจำเป็นโดยไม่คิดมูลค่า	14.5	31.6	17.8	10.5	25.7	2.99	1.428
10. การคัดลอกกรรมที่เกี่ยวข้องกับความพิการ	9.9	21.7	17.1	9.9	41.4	2.47	1.456
รวม						2.935	0.977

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการด้านการแพทย์ ในประเด็นย่อย ทั้ง 10 ประเด็นพบว่า คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการในระดับมาก-มากที่สุด ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคทางสายตา ตรวจโรคทางหู การตรวจกล้ามเนื้อที่เป็นอัมพาต การตรวจพิเศษเพื่อพิจารณาให้อุปกรณ์เครื่องช่วย ต้องการคำปรึกษาจากบุคลากรทางการแพทย์ ต้องการการฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย เช่น การพยาบาลเวชกรรมการฟื้นฟู การทำกายภาพบำบัด คนพิการทางการได้ยินต้องการการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน คนพิการต้องการอุปกรณ์เครื่องช่วย ได้แก่ คนตาบอดต้องการ ไม้เท้าคนตาบอด คนพิการทางการได้ยินและสื่อความหมายต้องการเครื่องช่วยฟังและช่วยพูด คนพิการทางกายหรือการเคลื่อนไหวต้องการอุปกรณ์เทียม เช่น อุปกรณ์เสริมและเครื่องช่วยในการเคลื่อนที่ และการซ่อมแซมอุปกรณ์เมื่อจำเป็น ในขณะที่คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการในระดับปานกลางในเรื่องเกี่ยวกับการรักษาด้วยยา เช่น ยาลดเกร็งและคนพิการส่วนใหญ่ยังมีความต้องการในระดับน้อย - น้อยที่สุด ในเรื่องเกี่ยวกับการแก้ไขการพูด อุปกรณ์เครื่องช่วย เช่น แวนขยาย แวนสายตาเลื่อนกลาง กายอุปกรณ์เทียม และกายอุปกรณ์เสริม รวมถึงเรื่องการศัลยกรรมที่เกี่ยวกับความพิการ เมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการย่อยโดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตพบว่า คนพิการมีความต้องการเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรกได้ดังนี้ คนพิการมีความต้องการในการตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคทางสายตา ตรวจโรคทางหู การตรวจกล้ามเนื้อที่เป็นอัมพาต โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 รองลงมาการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 ลำดับที่ 3 มีความต้องการ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย เช่น การพยาบาลเวชกรรมฟื้นฟู การทำกายภาพบำบัด การทำกิจกรรมบำบัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 และความต้องการที่คนพิการมีความต้องการน้อยที่สุดคือการแก้ไขการพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.27

2.2 ด้านอาชีพ

ตาราง 4 ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการด้านอาชีพ

(n=152)

ด้านอาชีพ	ระดับความต้องการ					ค่าเฉลี่ย	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
1. การให้คำแนะนำชี้แจง และปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในปัจจุบันและการประกอบอาชีพที่เหมาะสม	9.9	30.9	24.3	9.9	25.0	2.91	1.344
2. การฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย	15.8	31.6	17.1	5.9	29.6	2.98	1.485
3. ลักษณะของอาชีพที่ต้องการได้รับการฝึก เกษตรกรรม เช่น เลี้ยงสัตว์ ทำสวน	9.9	23.0	20.4	9.9	36.8	2.59	1.430
- งานแม่บ้าน เช่น ซักรีด ดูแลบ้านการประกอบอาหารเพื่อการค้า	4.6	23.7	16.4	11.8	43.4	2.34	1.362
- งานศิลปะประดิษฐ์ เช่น วาดรูปงานฝีมือ ทำของชำร่วย	5.9	19.1	22.4	12.5	40.1	2.38	1.337
- งานผ้า เช่น ทอผ้า ตัดเย็บ เย็บปัก	2.6	15.8	19.7	13.2	48.7	2.11	1.246
- งานอิเล็กทรอนิกส์ เช่น ช่างไฟฟ้า ช่างซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้า	6.6	21.1	18.4	9.9	44.1	2.36	1.393
4. การส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ เช่น การจัดหาตลาด	11.8	17.8	16.4	13.8	40.1	2.47	1.460
5. การกู้ยืมเงินเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพ	14.5	21.7	15.8	11.8	36.2	2.66	1.505
6. บริการจัดหางาน	11.2	22.4	19.1	8.6	38.8	2.59	1.467
7. ได้รับการจ้างงาน	11.8	20.4	20.4	9.9	37.5	2.59	1.457
รวม						2.544	1.186

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการด้านอาชีพ ในประเด็นย่อย 7 ประเด็น พบว่า คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการ ระดับมาก-มากที่สุด ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการให้คำแนะนำชี้แจงและปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ การฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย ในขณะที่คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการในระดับ น้อย-น้อยที่สุด ในเรื่องที่เกี่ยวข้องลักษณะฝึกอาชีพที่ต้องการให้ฝึก เช่น เกษตรกรรม งานแม่บ้าน งานศิลปประดิษฐ์ งานผ้า งานอิเล็กทรอนิกส์ เรื่องการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ การกู้ยืมเงินเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพ บริการจัดหางาน รวมถึงการได้รับการจ้างงาน เมื่อเมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการย่อยโดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตพบว่า คนพิการมีความต้องการเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ คนพิการต้องการฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 รองลงมาต้องการคำแนะนำชี้แจง และปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในปัจจุบันและการประกอบอาชีพที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 ลำดับที่ 3 ต้องการกู้ยืมเงินเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนในการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 และความต้องการที่คนพิการมีความต้องการน้อยที่สุดคือการฝึกอาชีพ งานผ้า เช่น ทอผ้า ตัดเย็บ เย็บปัก โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.11

2.3 ด้านสังคม

ตาราง 5 ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการด้านสังคม

(n=152)

ด้านสังคม	ระดับความต้องการ					ค่าเฉลี่ย	S.D.
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		
1. การให้คำปรึกษา แนะนำ ให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการจากนักสังคมสงเคราะห์	23.7	36.8	15.8	9.2	14.5	3.46	1.337
2. ได้รับเบี่ยงชีพความพิการ	41.1	36.2	13.2	5.9	3.3	4.07	1.040
3. โอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมในชุมชน เช่นงานเทศกาลงานประเพณี การประชุมอบรม งานกีฬา ที่รัฐ เป็นผู้จัด	14.5	40.8	21.7	9.9	13.2	3.34	1.228
4. โอกาสในการแสดงความคิดเห็นร่วมในฐานะพลเมือง เช่น การอำนวยความสะดวกในการเข้าร่วมการเลือกตั้ง หรือ การทำประชาพิจารณ์จากภาครัฐ	18.4	34.2	27.6	9.2	10.5	3.41	1.198
5. การสร้างค่านิยมที่ถูกต้องต่อคนพิการ เช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับความพิการในชุมชน หรือในโรงเรียน	13.2	37.5	27.6	9.2	12.5	3.30	1.190
6. การจัดสิ่งกีดขวางทางกายภาพ และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานบริการภาครัฐ เช่น ทางลาด ห้องน้ำ สำหรับคน	15.8	39.5	23.0	7.2	14.5	3.35	1.252
รวม						3.486	.983

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการด้านสังคม ในประเด็นย่อย 6 ประเด็น พบว่า คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการ ระดับมาก-มากที่สุด ในเรื่องการเกี่ยวกับด้านสังคมทุกเรื่องได้แก่ ต้องการการให้คำปรึกษาแนะนำ ให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการจากนักสังคมสงเคราะห์ ต้องการ ได้รับเบี่ยงชีพความพิการ ต้องการโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมในชุมชน โอกาสในการแสดงความคิดเห็น

คิดเห็นร่วมในฐานะพลเมือง การสร้างค่านิยมที่ถูกต้องต่อคนพิการ การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกทางกายภาพ เมื่อเปรียบเทียบระดับความต้องการย่อยโดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิตพบว่า พบว่า คนพิการมีความต้องการเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ดังนี้ คนพิการต้องการได้รับเบี้ยยังชีพความพิการ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 รองลงมาคนพิการ ต้องการคำปรึกษา แนะนำ ให้ความช่วยเหลือ ด้านสวัสดิการจากนักสังคมสงเคราะห์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 ลำดับที่ 3 ต้องการโอกาสในการแสดงความคิดเห็นร่วมในฐานะพลเมือง เช่น การอำนวยความสะดวกในการเข้าร่วมการเลือกตั้ง หรือการทำประชาพิจารณ์จากภาครัฐมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.41 และความต้องการที่คนพิการมีความต้องการน้อยที่สุดคือการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องต่อคนพิการ เช่น ให้ความรู้เกี่ยวกับความพิการ ในชุมชน หรือในโรงเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30

สรุปผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆ จากภาครัฐ

ตาราง 6 ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร โดยภาพรวม

ด้าน	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ระดับความต้องการ
1. ด้านการแพทย์	2.935	.977	ปานกลาง
2. ด้านอาชีพ	2.544	1.186	ปานกลาง
3. ด้านสังคม	3.486	.983	ปานกลาง
รวม	2.988	.875	ปานกลาง

จากตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ในภาพรวม คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่า คนพิการต้องการสวัสดิการทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านสังคมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 รองลงมาเป็นด้านการแพทย์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 และด้านสุดท้ายคือด้านอาชีพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54

ส่วนที่ 3 การเปรียบเทียบระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมือง สิงหนคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

เปรียบเทียบระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และความต้องการของคนพิการ

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านการแพทย์ตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	ค่าเฉลี่ย	S.D	t/F	p-value	เปรียบเทียบรายคู่
เพศ				t=-.673	.245	
ชาย	75	2.84	.9753			
หญิง	77	3.03	.9770			
อายุ				F=.947	.390	
ไม่เกิน 30 ปี	40	3.07	.874			
31 – 50	39	3.01	.998			
51 ปีขึ้นไป	73	2.82	1.020			
สถานภาพทางการสมรส				F=4.824	0.003	
โสด	56	2.72	.933			1. โสดกับหย่า
สมรส(อยู่ด้วยกัน)	70	3.05	.981			2. สมรสกับหย่า
หม้าย	22	2.84	.888			3. หม้ายกับหย่า
หย่า	4	4.46	.417			
ระดับการศึกษา				F=.782	.506	
ไม่ได้เรียนหนังสือ	39	2.79	.910			
ประถมศึกษา	74	2.97	1.009			
มัธยมศึกษา	31	2.93	.887			
อนุปริญญา/ปริญญาตรี	8	2.35	1.344			
อาชีพของคนพิการ				F=3.228	.014	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	91	2.73	.913			1. ไม่ได้ประกอบอาชีพกับรับจ้าง
รับจ้าง	30	3.13	1.030			
ค้าขาย/รับราชการ	18	3.47	.836			2. ไม่ได้ประกอบอาชีพกับค้าขาย/รับราชการ
ประมง	9	3.07	1.339			
อื่นๆ(ทำสวน)	4	3.52	.448			

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านการแพทย์ ตามปัจจัยส่วนบุคคล(ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	ค่าเฉลี่ย	S.D	t/F	p-value	เปรียบเทียบรายคู่
รายได้ของครอบครัวคนพิการ ต่อเดือน				t=-1.82	0.71	
ต่ำกว่า 5,001 บาท	117	2.86	.940			
สูงกว่า 5,000 บาท	35	3.20	1.066			
แหล่งที่มาของรายได้				t=1.061	.291	
แหล่งเดียว	20	3.15	.851			
หลายแหล่ง	132	2.90	.994			
ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ				t=.197	.844	
พิการด้านเดียว	150	2.94	.982			
พิการซ้ำซ้อน	2	2.80	.688			
สาเหตุของความพิการ				F=.436	.647	
เป็นแต่กำเนิด	57	2.84	1.077			
ป่วย	53	3.00	.928			
อุบัติเหตุ	42	2.98	.905			

จากตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านการแพทย์ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลจากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีดังนี้

เพศ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการเพศหญิงมีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงกว่าเพศชาย และพบว่าคนพิการที่เพศแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อายุ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 4 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่อายุไม่เกิน 30 ปี มีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงสุด

โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.07 และพบว่าคนพิการที่มีอายุต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สถานภาพทางการสมรส ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสเป็นหย่ามีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.46 และพบว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสต่างกันความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ โสดกับหย่า สมรสกับหย่า หม้ายกับหย่า

ระดับการศึกษา ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 4 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษามีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ สูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.97 และพบว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อาชีพ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 5 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีอาชีพอื่นๆ(ทำสวน)นอกเหนือจากอาชีพรับจ้าง ค้าขาย รับราชการ ประมง มีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.52 และพบว่าคนพิการที่มีอาชีพต่างกันความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ ไม่ประกอบอาชีพกับรับจ้าง ไม่ประกอบอาชีพกับค้าขาย/รับราชการ

รายได้ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีรายได้สูงกว่า 5,000 บาท มีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงกว่าคนพิการที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาท และพบว่าคนพิการที่มีรายได้แตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แหล่งที่มาของรายได้ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้แหล่งเดียวมีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ สูงกว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้หลายแหล่ง และพบว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้แตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่พิการอย่างเดียวยังมีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงกว่าคนพิการซ้ำซ้อน และพบว่าคนพิการที่มีความพิการแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สาเหตุของความพิการ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่พิการเนื่องจากสาเหตุการป่วย มีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์สูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.00 และพบว่าคนพิการที่มีสาเหตุความพิการต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านอาชีพตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t/F	p-value	เปรียบเทียบรายคู่
เพศ				t=-.671	.504	
ชาย	75	2.48	1.172			
หญิง	77	2.61	1.203			
อายุ				F=8.713	.000	
ไม่เกิน 30 ปี	40	3.10	.986			1.ไม่เกิน 30 ปี กับ 51 ปี
31 – 50	39	2.64	1.117			ขึ้นไป
51 ปีขึ้นไป	73	2.19	1.206			2. 31-50 กับ 51 ปีขึ้นไป
สถานภาพทางการสมรส				F=3.407	.019	
โสด	56	2.64	1.076			1.โสดกับหย่า
สมรส(อยู่ด้วยกัน)	70	2.51	1.236			2.สมรสกับหย่า
หม้าย	22	2.14	1.143			3.หม้ายกับหย่า
หย่า	4	4.09	.817			
ระดับการศึกษา				F=4.011	.009	
ไม่ได้เรียนหนังสือ	39	2.21	1.076			1.ไม่ได้เรียนหนังสือกับ
ประถมศึกษา	74	2.45	1.214			มัธยมศึกษา
มัธยมศึกษา	31	2.96	1.033			2.ไม่ได้เรียนหนังสือกับ
อนุปริญญา/ปริญญาตรี	8	4.10	1.351			อนุปริญญา/ปริญญาตรี
						3.ประถมศึกษากับ
						มัธยมศึกษา
						4.ประถมศึกษากับ
						อนุปริญญา/ปริญญาตรี

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านอาชีพตาม ปัจจัยส่วนบุคคล(ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t/F	p-value	เปรียบเทียบรายคู่
อาชีพของคนพิการ				F=3.598	.008	1. ไม่ประกอบอาชีพกับรับจ้าง 2. ไม่ประกอบอาชีพกับค้าขาย/รับราชการ
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	91	2.26	1.122			
รับจ้าง	30	2.88	1.191			
ค้าขาย/รับราชการ	18	3.13	1.144			
ประมง	9	2.86	1.301			
อื่นๆ(ทำสวน)	4	3.07	1.016			
รายได้ของครอบครัวคนพิการต่อเดือน				t=1.370	.173	
ต่ำกว่า 5,001 บาท	117	2.47	1.152			
สูงกว่า 5,000 บาท	35	2.78	1.280			
แหล่งที่มาของรายได้				t=.730	.470	
แหล่งเดียว	20	2.67	.767			
หลายแหล่ง	132	2.52	1.238			
ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ				t=.652	.515	
พิการด้านเดียว	150	2.55	1.186			
พิการซ้ำซ้อน	2	2.00	1.414			
สาเหตุของความพิการ				F=2.845	.061	
เป็นแต่กำเนิด	57	2.81	1.075			
ป่วย	53	2.28	1.291			
อุบัติเหตุ	42	2.52	1.138			

จากตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านอาชีพในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล จากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีดังนี้

เพศ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการเพศหญิงมีความต้องการสวัสดิการของคนพิการด้านอาชีพสูงกว่าคน

พิการเพศชาย และพบว่าคนพิการที่เพศแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อายุ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 4 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 และพบว่าคนพิการที่มีอายุต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ ไม่เกิน 30 ปี กับ 31-50 ปี และ 31-50 ปี กับ 51 ปีขึ้นไป

สถานภาพทางการสมรส ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสเป็นหย่ามีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.09 และพบว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสต่างกันความต้องการสวัสดิการด้านการอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ โสดกับหย่า สมรสกับหย่า และหม้ายกับหย่า

ระดับการศึกษา ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 4 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปริญญาตรี มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และพบว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ ไม่ได้เรียนหนังสือกับมัธยมศึกษา ไม่ได้เรียนหนังสือกับอนุปริญญา/ปริญญาตรี ประถมศึกษากับมัธยมศึกษา และประถมศึกษากับอนุปริญญา/ปริญญาตรี

อาชีพ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 5 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีอาชีพค้าขายหรือรับราชการมีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 และพบว่าคนพิการที่มีอาชีพต่างกันความต้องการสวัสดิการด้านการอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่แตกต่างกัน คือ ไม่ประกอบอาชีพกับรับจ้าง และไม่ประกอบอาชีพกับค้าขาย/รับราชการ

รายได้ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีรายได้สูงกว่า 5,000 บาท มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพสูงกว่าคนพิการที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาท และพบว่าคนพิการที่มีรายได้แตกต่างกันความต้องการสวัสดิการด้านการอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แหล่งที่มาของรายได้ ผู้ศึกษาคำเนิการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้แหล่งเดียว มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพ สูงกว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้หลายแหล่ง และพบว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้แตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ ผู้ศึกษาคำเนิการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีความพิการอย่างเดียวกมีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพ สูงกว่าคนพิการซ้ำซ้อน และพบว่าคนพิการที่มีความพิการแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สาเหตุของความพิการ ผู้ศึกษาคำเนิการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่พิการตั้งแต่กำเนิด มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.81 และพบว่าคนพิการที่มีสาเหตุความพิการแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านสังคมตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t/F	p-value	เปรียบเทียบรายคู่
เพศ				t=.455	.455	
ชาย	75	3.45	.961			
หญิง	77	3.52	1.010			
อายุ				F=6.456	0.002	
ไม่เกิน 30 ปี	40	3.80	.729			1. ไม่เกิน 30 ปี กับ 51 ปี
31 – 50	39	3.69	.707			ขึ้นไป
51 ปีขึ้นไป	73	3.20	1.147			2. 31-50 กับ 51 ปีขึ้นไป
สถานภาพทางการสมรส				F=.949	.419	
โสด	56	3.46	.928			
สมรส(อยู่ด้วยกัน)	70	3.49	.965			
หม้าย	22	3.42	1.193			
หย่า	4	4.29	.774			

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านสังคมตามปัจจัยส่วนบุคคล(ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t/F	p-value	เปรียบเทียบรายคู่
ระดับการศึกษา				F=4.524	.005	1.ไม่ได้เรียนหนังสือกับ ประถมศึกษา 2.ไม่ได้เรียนหนังสือกับ มัธยมศึกษา
ไม่ได้เรียนหนังสือ	39	3.06	1.089			
ประถมศึกษา	74	3.55	.965			
มัธยมศึกษา	31	3.72	.732			
อนุปริญญา/ปริญญาตรี	4	4.10	.811			
อาชีพของคนพิการ				F=2.317	.060	
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	91	3.33	1.034			
รับจ้าง	30	3.86	.741			
ค้าขาย/รับราชการ	18	3.73	.904			
ประมง	9	3.20	1.160			
อื่นๆ(ทำสวน)	4	3.83	.408			
รายได้ของครอบครัวคนพิการ ต่อเดือน				t=-.260	.795	
ต่ำกว่า 5,001 บาท	117	3.47	.991			
สูงกว่า 5,000 บาท	35	3.52	.969			
แหล่งที่มาของรายได้				t=-.458	.648	
แหล่งเดียว	20	3.39	.779			
หลายแหล่ง	132	3.50	1.012			
ประเภทความพิการ/ลักษณะ ความพิการ				t=-.135	.179	
พิการด้านเดียว	150	3.47	.984			
พิการซ้ำซ้อน	2	4.42	.118			
สาเหตุของความพิการ				F=.444	.642	
เป็นแต่กำเนิด	57	3.42	.924			
ป่วย	53	3.59	1.291			
อุบัติเหตุ	42	3.44	.979			

จากตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐด้านสังคมในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล จากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีดังนี้

เพศ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการเพศหญิงมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงกว่าเพศชายและพบว่าคนพิการที่มีเพศแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านการสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อายุ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 4 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่อายุไม่เกิน 30 ปี มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 และพบว่าคนพิการที่มีอายุแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่ต่างกัน คือ ไม่เกิน 30 ปี กับ 31-50 ปีขึ้นไป และ 31-50 กับ 51 ปีขึ้นไป

สถานภาพทางการสมรส ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสเป็นหย่ามีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงสุด โดยมียค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 และพบว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสแตกต่างกันความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ระดับการศึกษา ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 4 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปริญญาตรี มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงที่สุด โดยมียค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และพบว่าคนพิการที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ คู่ที่ต่างกัน คือ ไม่ได้เรียนหนังสือกับประถมศึกษา และไม่ได้เรียนหนังสือกับมัธยมศึกษา

อาชีพ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ย 5 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีอาชีพรับจ้าง มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.86 และพบว่าคนพิการที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

รายได้ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีรายได้สูงกว่า 5,000 บาท มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงกว่าคนพิการที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาท และพบว่าคนพิการที่มีรายได้แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แหล่งที่มาของรายได้ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้จากหลายแหล่ง มีความต้องการสวัสดิการสังคมสูงกว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้จากแหล่งเดียว และพบว่าคนพิการที่มีแหล่งที่มาของรายได้แตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 2 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีความพิการซ้ำซ้อนมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงกว่าคนพิการที่พิการเพียงอย่างเดียว และพบว่าคนพิการที่มีลักษณะความพิการแตกต่างกัน ความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สาเหตุของความพิการ ผู้ศึกษาดำเนินการทดสอบสมมติฐานด้วยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย 3 กลุ่ม พบว่าคนพิการที่มีความพิการเนื่องจากสาเหตุการป่วย มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และพบว่าคนพิการที่มีสาเหตุความพิการแตกต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆ จากภาครัฐ

คนพิการยังมีความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐในเรื่องอื่นๆอีก ทั้งที่รัฐจัดให้แล้วแต่ยังไม่ทั่วถึง และรัฐยังไม่ได้จัดสวัสดิการให้ โดยสามารถแยกเป็นด้านๆได้ดังนี้

4.1 สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านการแพทย์

1. คนพิการทางด้านการเคลื่อนไหว(ขาขาด)ต้องการขาเทียมสำรอง
2. คนพิการต้องการให้แพทย์มาตรวจเยี่ยมที่บ้าน
3. คนพิการต้องการให้มีการตรวจ รักษาโรคให้คนพิการฟรีทุกเดือน
4. คนพิการต้องการให้สามารถเข้ารับรักษาที่สถานพยาบาลทุกแห่งโดยไม่ต้องทำเรื่องส่งตัวเพราะไม่สะดวกสำหรับคนพิการ
5. การให้บริการทางการแพทย์มีความล่าช้าทำให้คนพิการต้องคอยนานซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย

4.2 สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านอาชีพ

1. คนพิการต้องการให้หน่วยงานของรัฐส่งเสริมอาชีพอย่างเป็นรูปธรรม
2. คนพิการต้องการให้มีหน่วยงานที่ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพของคนพิการที่เหมาะสม
3. คนพิการทางการเคลื่อนไหวต้องการการฝึกอาชีพการเลี้ยงขนอนนก
4. คนพิการทางการได้ยินต้องการการฝึกอาชีพช่างเสริมสวย

4.3 สรุปข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านสังคม

1. คนพิการต้องการความเท่าเทียมและความเสมอภาคทางสังคม

บทที่ 5

สรุป ผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ :

กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อศึกษาความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จังหวัดสงขลา ในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ ประการที่สอง เพื่อศึกษาความแตกต่างของความต้องการของคนพิการที่จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ คือ 1. คนพิการมีความต้องการสวัสดิการทางการแพทย์มากกว่าสวัสดิการทางด้านอื่นๆ 2. คนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านต่างๆต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คนพิการที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร จังหวัดสงขลา และได้จดทะเบียนกับพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป และสามารถสื่อสารโดยการพูดหรือใช้ท่าทางประกอบ ยกเว้นผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านจิตใจหรือพฤติกรรม และสติปัญญาหรือการเรียนรู้ จำนวน 251 คน ซึ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 152 คน ประกอบด้วยคนพิการทางการเห็น 12 คน คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย 32 คน คนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว 106 คน พิการซ้ำซ้อน 2 คน โดยใช้ตารางสำเร็จรูปของเครซีและมอร์แกน ในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสม

เครื่องมือที่ใช้ในการจัดเก็บเป็นแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพทางการสมรส อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ของครอบครัว แหล่งที่มาของรายได้ ประเภท/ลักษณะความพิการ สาเหตุของความพิการ ส่วนที่ 2 ข้อมูลระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ โดยแบ่งเป็น ด้านการแพทย์ ด้านอาชีพ ด้านสังคม ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ

วิเคราะห์เปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการของคนพิการ เพื่อนำไปสู่การทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ One way ANOVA และ t - Test แบบ Independent Group และกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร

จากผลการศึกษา เพศของคนพิการส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 50.7 เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 49.3 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีอายุ ตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 48 รองลงมาคืออายุไม่เกิน 30 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.3 ส่วนใหญ่มีสถานภาพทางสมรส (อยู่ด้วยกัน) คิดเป็นร้อยละ 46.1 รองลงมามีสถานภาพโสดคิดเป็นร้อยละ 36.8 ระดับการศึกษา ส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 48.7 รองลงมาคือไม่ได้เรียนหนังสือคิดเป็นร้อยละ 25.7 อาชีพส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ คิดเป็นร้อยละ 59.9 รองลงมาประกอบอาชีพรับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 19.7 รายได้ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 5,001 บาท คิดเป็นร้อยละ 77 ส่วนคนพิการที่มีรายได้สูงกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 23 โดยมีรายได้จากแหล่งรายได้หลายแหล่ง ร้อยละ 86.8 ส่วนที่เหลือมีแหล่งรายได้แหล่งเดียว ร้อยละ 13.2 ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ ส่วนใหญ่พิการด้านเดียว ร้อยละ 98.7 พิการซ้ำซ้อน ร้อยละ 1.3 สาเหตุของความพิการ ส่วนใหญ่พิการตั้งแต่กำเนิด ร้อยละ 37.5 รองลงมาพิการเนื่องจากการป่วย ร้อยละ 34.9

5.1.2 วิเคราะห์ความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ

ผลการศึกษา ความต้องการสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความต้องการด้านสังคมมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 รองลงมาเป็นด้านการแพทย์ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.93 และด้านสุดท้ายคือด้านอาชีพ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.54

5.1.3 การทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานข้อที่ 1 คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครมีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์มากกว่าด้านอื่นๆ จากผลการวิจัยพบว่าคนพิการมีความต้องการสวัสดิการ

ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยคนพิการมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49

จากสมมติฐานข้อที่ 2 คนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านต่างๆต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่าคนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านต่างๆต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

ด้านการแพทย์ คนพิการที่มี สถานภาพทางการสมรสต่างกัน และมีอาชีพต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้านอาชีพ คนพิการที่มี อายุต่างกัน สถานภาพทางการสมรสต่างกัน มีระดับการศึกษาต่างกัน และมีอาชีพต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ด้านสังคม คนพิการที่มี อายุต่างกัน และมีระดับการศึกษาต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2 การอภิปรายผล

การศึกษาความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ : กรณีศึกษาเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา จากกลุ่มตัวอย่าง 152 คน พบประเด็นที่น่าสนใจดังนี้

คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร มีความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมมากที่สุด ถือว่าไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนหน้านี้ของกรมสุขภาพจิตที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้พิการทางกายและการเคลื่อนไหวได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านการแพทย์มากกว่าด้านการศึกษา ด้านอาชีพ และด้านสังคม (นิยดา หวานชัยสิทธิ์, 2543) ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ คนพิการอยากดำเนินชีวิตให้เหมือนกับคนปกติ แต่อายุไม่ยอมออกมาสู่สังคม กลัวว่าตัวเองต้องเป็นภาระให้กับคนอื่น ๆ กลัวถูกสังคมรังเกียจ แต่แท้จริงแล้วคนพิการเหล่านั้นอยากมีเพื่อน อยากออกมาสู่สังคมถ้ามีโอกาส

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการแพทย์คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการสวัสดิการในระดับปานกลาง โดยต้องการการตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคทางสายตา ตรวจโรคทางหู การตรวจกล้ามเนื้อที่เป็นอัมพาตสูงที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คารารัตน์ ทิพย์วงศ์ (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการ

ได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากภาครัฐของผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่าด้านการแพทย์สวัสดิการที่ผู้พิการส่วนใหญ่ได้รับการให้ความช่วยเหลือตามที่ต้องการเป็นในเชิงการศึกษาพยาบาล ได้แก่ การตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้เพราะคนพิการต้องการทราบระดับความผิดปกติของตัวเองเพื่อต้องการทราบโอกาสที่จะหายหรือแก้ไขในขั้นต่อไปน่าจะเป็นเหตุผลที่คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการการตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคฯ

เมื่อพิจารณาด้านอาชีพ คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการสวัสดิการในระดับ ปานกลาง โดยต้องการการฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับร่างกายสูงที่สุดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดารารัตน์ ทิพย์วงศ์ (2551) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากภาครัฐของผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน พบว่าด้านอาชีพสวัสดิการและความช่วยเหลือจากภาครัฐ เกี่ยวกับบริการด้านอาชีพที่ผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียงต้องการและภาครัฐเองก็ได้มีการจัดสรรให้ได้รับมากที่สุดคือการฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับร่างกาย ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้เพราะคนพิการต้องการพึ่งตนเองมากกว่าผู้อื่นจึงอยากหาเลี้ยงชีพด้วยตัวเอง นี่อาจจะสาเหตุหนึ่งของคนพิการต้องการฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับร่างกาย

เมื่อพิจารณาด้านสังคม คนพิการส่วนใหญ่มีความต้องการสวัสดิการในระดับ ปานกลาง โดยต้องการได้รับเบี้ยยังชีพความพิการสูงที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวาริ ปัญจะผลินกุล(2543) การเข้าถึง (Access) บริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ พบว่า บริการที่ผู้พิการต้องการหลังจากจดทะเบียนมากที่สุด ได้แก่ การให้รัฐช่วยเหลือเงินสงเคราะห์ครอบครัว ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ คนพิการต้องการปัจจัยขั้นพื้นฐานที่แตกต่างกัน และสิ่งที่ได้มาซึ่งปัจจัยขั้นพื้นฐานก็คือเงินหรือเบี้ยยังชีพ

จากการเปรียบเทียบระดับความต้องการของคนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร ที่จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ปรากฏว่าคนพิการที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันจะมีระดับความต้องการสวัสดิการทั้ง 3 ด้านต่างกันด้วย ดังประเด็นต่อไปนี้

คนพิการที่มีอายุต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพและด้านสังคมแตกต่างกันด้วย โดยคนพิการที่อายุไม่เกิน 30 ปี ต้องการสวัสดิการด้านอาชีพและด้านสังคมมากกว่าคนพิการที่มีอายุมากกว่านี้ ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ คนพิการที่มีอายุมากแล้วอาจจะไม่ต้องการฝึกอาชีพ ไม่ต้องการออกสู่สังคมแล้วเนื่องด้วยวัยที่ต้องการพักผ่อนส่วนคนที่ มีอายุไม่เกิน 30 ปี ยังต้องการความก้าวหน้า ต้องการเพื่อน ต้องการโอกาสทางสังคมต้องการหายได้เพื่อเลี้ยงชีพได้ด้วยตัวเอง

คนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ ด้านอาชีพแตกต่างกันด้วย โดยคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสเป็นหย่ามีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ ด้านอาชีพมากกว่าคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสกลุ่มอื่น ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะคนพิการที่มีสถานภาพทางการสมรสเป็นหย่าอาจจะขาดคนเลี้ยงดู จึงทำให้ต้องการอาชีพเพื่อเลี้ยงตัวเองและต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ยามเจ็บป่วย

คนพิการที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพด้านสังคมแตกต่างกันด้วย โดยคนพิการที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปริญญาตรี มีความต้องการสวัสดิการด้านอาชีพและด้านสังคมมากกว่า คนพิการที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่านี้ ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะคนพิการที่มีระดับการศึกษาสูงคิดว่าตัวเองมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะประกอบอาชีพได้ และสามารถออกสู่สังคมโดยไม่อาศัยใคร

คนพิการที่มีอาชีพต่างกันมีความต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์ ด้านอาชีพแตกต่างกันด้วย โดยคนพิการที่มีอาชีพทำสวนต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์มากกว่าคนพิการกลุ่มอื่น และคนพิการที่ค้าขาย/รับราชการต้องการสวัสดิการด้านอาชีพมากกว่ากลุ่มอื่น ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะคนพิการที่มีอาชีพทำสวนต้องทำงานหนักจึงทำให้เจ็บป่วยบ่อยๆทำให้ต้องการสวัสดิการด้านการแพทย์มากกว่ากลุ่มอื่นๆ ส่วนคนพิการที่มีอาชีพค้าขายและอาชีพรับราชการต้องการสวัสดิการด้านอาชีพมากกว่ากลุ่มอื่น อาจจะเป็นเพราะอาชีพที่ทำในปัจจุบันมีเวลาว่างเยอะก็เลยอยากหาอาชีพเสริมไว้ทำเวลาอยู่กับบ้านหรือว่างจากงานประจำ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

ปัจจุบันเทศบาลเมืองสิงหนครเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ทำให้การดูแลคนพิการ แต่ถึงอย่างไรก็ตามการทำงานบางอย่างที่จำเป็นยังถูกมองข้าม โดยเฉพาะเรื่องการส่งเสริมสนับสนุนให้คนพิการมีส่วนร่วมและมีบทบาททางด้านสังคมในขณะที่รูปแบบการทำงานเชิงการสงเคราะห์ยังซ้ำซ้อน เช่น โรงพยาบาลกับหน่วยงานเทศบาลมีโครงการแจก รถโยก ล้อเข็น ไม้เท้าซึ่งเป็นโครงการในลักษณะเดียวกัน ดังนั้นภาครัฐจะต้องหาแนวทางร่วมกันในการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม เพียงพอและตรงต่อความต้องการทุกด้าน ดังนี้

1. ด้านการแพทย์ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครต้องการสวัสดิการการตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อวัดระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคทางสายตา ตรวจโรคทางหู

การตรวจกล้ามเนื้อที่เป็นอัมพาต ควรจัดบริการหน่วยเคลื่อนที่เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ

2. ด้านอาชีพ คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครต้องการฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับร่างกาย ดังนั้นเราควรฝึกอาชีพให้กับคนพิการ โดยให้คนพิการสามารถเลือกฝึกอาชีพตามความต้องการที่เหมาะสมกับร่างกายของพวกเขาเหล่านั้น ห้ามคิดเอาเองและยึดเยียดให้คนพิการเหล่านั้นฝึก

3. ด้านสังคม คนพิการในเขตเทศบาลเมืองสิงหนครมีความต้องการสวัสดิการด้านสังคมมากกว่าด้านอื่นๆ ดังนั้นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องและเกี่ยวข้องกับคนพิการ ควรส่งเสริมการรวมกลุ่มของคนพิการเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เช่นการจัดตั้งชมรมคนพิการ เป็นต้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

ควรศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับบุคลากรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับคนพิการด้วย เพื่อจะได้มีข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับคนพิการมากขึ้น

บรรณานุกรม

- กนกทิพย์ พัฒนาพิวพันธ์. 2539. **เทคนิคการได้กลุ่มตัวอย่าง**. เชียงใหม่ : เอกสารประกอบการสอน นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยและสถิติการศึกษา ภาควิชาประเมินผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กาญจนา เรืองรจิตปกรณ. 2530. **ความต้องการของมนุษย์ Human Needs** [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา http://www.novabizz.com/NovaAce/PersonalityHuman_Needs.htm69 (3 ม.ค. 2554).
- กิตติยา ดิถีไชย. 2552. **ความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวกับการดูแลและฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการทางเคลื่อนไหวในตำบลตำหนักธรรม อำเภอหนองม่วงไข่จังหวัดแพร่**. วิทยานิพนธ์ พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลชุมชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เกรียงศิริ วิเจริญ. 2547. **แนวทางการดำเนินการให้บริการด้านการฟื้นฟูสมรรถภาพตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ.2534:กรณีศึกษา อำเภอเมืองอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์**. วิทยานิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กองสวัสดิการสังคม เทศบาลเมืองสิงหนคร. 2553. **ทะเบียนคุมข้อมูลการจ่ายเบี้ยยังชีพคนพิการ สำนักงานเทศบาลเมืองสิงหนคร**.
- ขนิษฐา เทวินทรภักดี. 2539. **การฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ:ทางสู่ความสุขความสำเร็จของคนพิการ**. กรุงเทพฯ:สำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม.
- คณัย ไชยโยธา. 2549. **การวิจัย : โครงสร้าง แนวคิด และหลักการ**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดารารัตน์ ทิพย์วงศ์. 2551. **ปัญหาและความต้องการในการได้รับสวัสดิการความช่วยเหลือจากภาครัฐของผู้พิการในอำเภอแม่สะเรียง จังหวัดแม่ฮ่องสอน**. วิทยานิพนธ์ สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- นัยดา ห้วยชัยสิทธิ์. 2543. การฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการในเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์ การแพทย์และสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พวงแก้ว กิจธรรม. 2549. การพัฒนากลุ่มคนพิการ. กรุงเทพฯ : เอกสารประกอบการบรรยาย สำหรับนักศึกษา ปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน (ภาคพิเศษ) คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- แพรว เอี่ยมน้อย. 2550. การสนับสนุนทางสังคมของผู้พิการทางร่างกายในจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชางานบริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- รวมพร ถาวรอนุกุลกิจ. 2537. แนวทางการฟื้นฟูสมรรถภาพเด็กพิการในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วาริ ปัญจะผลินกุล. 2543. การเข้าถึง (Access) บริการฟื้นฟูสมรรถภาพของคนพิการ : ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักงานคณะกรรมการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ กรมประชาสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์ สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วิลาสินี ศักดานุชิต. 2551. คุณภาพการให้บริการของศาลจังหวัดปัตตานีแผนกคดีเยาวชนและครอบครัว. สารนิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สำนักส่งเสริมและพิทักษ์คนพิการ. 2550. คู่มือคนพิการ. กรุงเทพฯ : สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการ และผู้สูงอายุ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดสงขลา. 2553. ทะเบียนคู่มือการจดทะเบียนคนพิการจังหวัดสงขลา. สำนักงานพัฒนาสังคมจังหวัดสงขลา.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2547. รายงานเชิงวิเคราะห์ความพิการและภาวะทุพพลภาพของประชากร
ไทย. กรุงเทพฯ : กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2550. รายงานสถานการณ์คนพิการ ปี 2552[ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา
[http://www.braille-cet.in.th/BrailleCET/index.php?option=com_content&view](http://www.braille-cet.in.th/BrailleCET/index.php?option=com_content&view?option=com_content&view=article&id=401%3A-2552-&catid=41%3A2009-07-26-11-12-13&Itemid=69)
[option=com_content&view=article&id=401%3A-2552-&catid=41%3A2009-07-](http://www.braille-cet.in.th/BrailleCET/index.php?option=com_content&view=article&id=401%3A-2552-&catid=41%3A2009-07-26-11-12-13&Itemid=69)
[26-11-12-13&Itemid=69](http://www.braille-cet.in.th/BrailleCET/index.php?option=com_content&view=article&id=401%3A-2552-&catid=41%3A2009-07-26-11-12-13&Itemid=69) (3 ม.ค. 2554).

สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ .2552. รายงานสถานการณ์คนพิการ
ปี 2552. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

สำนักนายกรัฐมนตรี. 2550. พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550.
ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124 ตอนที่ 61 ก 27 กันยายน 2550.

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เลขที่แบบสอบถาม.....

แบบสัมภาษณ์**ความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ กรณีศึกษา:****ในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐของคนพิการ กรณีศึกษาในเขตเทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ซึ่งคำตอบจากแบบสอบถามนี้ใช้เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาเท่านั้น
2. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้
 ส่วนที่ 1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการ
 ส่วนที่ 2 ข้อมูลระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆ จากภาครัฐ
 ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆ จากภาครัฐ
3. โปรดใส่เครื่องหมาย / ลงใน () หรือเติมคำลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

ขอขอบคุณที่กรุณาให้ความร่วมมือ

นางหทัยรัตน์ เปาะทอง

นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ส่วนที่ 1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของคนพิการ

1. เพศ

() 1 ชาย () 2 หญิง

2. อายุ.....ปี

3. สถานภาพ

() 1 โสด () 2 สมรส (อยู่ด้วยกัน) () 3 หม้าย () 4 หย่า

4. ระดับการศึกษาสูงสุด

() 1 ไม่ได้เรียนหนังสือ () 2 ประถมศึกษา () 3 มัธยมศึกษา

() 4 อนุปริญญา หรือปริญญาตรี () 6 อื่นๆ ระบุ.....

5. อาชีพของคนพิการ

() 1 ไม่ได้ประกอบอาชีพ () 2 รับจ้าง () 3 ค้าขาย () 4 เกษตร

() 5 รับราชการ () 6 ประมง () 7 อื่นๆ ระบุ.....

6. รายได้ของครอบครัวคนพิการต่อเดือน

1 () ไม่มีรายได้ 2 () ต่ำกว่า 5,001 บาท 3 () สูงกว่า 5,000 บาท

7. แหล่งที่มาของรายได้(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() 1 การประกอบอาชีพของคนพิการ () 2 บิคารมราคาของคนพิการ () 3 ญาติ

() 4 คู่สมรส () 5 เบี้ยยังชีพคนพิการ () 6 บุตรหลาน () 7 อื่นๆ ระบุ.....

8. ประเภทความพิการ/ลักษณะความพิการ (ตอบมากกว่า 1 ข้อ)

() 1 ทางการมองเห็น () 2 ทางการได้ยิน / สื่อความหมาย

() 3 ทางกาย/การเคลื่อนไหว

9. สาเหตุของความพิการ

() 1 เป็นแต่กำเนิด () 2 ป่วย

() 3 อุบัติเหตุ () 4 อื่นๆ ระบุ.....

ส่วนที่ 2. ความต้องการในการได้รับสวัสดิการ จากภาครัฐ

สวัสดิการจากภาครัฐ	ระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ด้านการแพทย์					
1.1 การตรวจวินิจฉัยทางห้องปฏิบัติการเพื่อหาระดับความผิดปกติ เช่น ตรวจโรคทางสายตา ตรวจโรคทางหู การตรวจกล้ามเนื้อที่เป็นอัมพาต					
1.2 การตรวจพิเศษเพื่อพิจารณาให้อุปกรณ์เครื่องช่วย					
1.3 การแนะนำให้คำปรึกษาโดยบุคลากรทางการแพทย์					
1.4 การรักษาด้วยยา เช่น ยาลดเกร็งของกล้ามเนื้อ					
1.5 การฟื้นฟูสมรรถภาพทางกาย เช่น การพยาบาลเวชกรรมฟื้นฟู การทำกายภาพบำบัด การทำกิจกรรมบำบัด					
1.6 การแก้ไขการพูด					
1.7 การฟื้นฟูสมรรถภาพทางการได้ยิน (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย)					
1.8 การได้รับอุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ					
- ไม่เท่าคนตาบอด(เฉพาะคนพิการทางการมองเห็น)					
- แวนขยาย(เฉพาะคนพิการทางการมองเห็น)					
- แวนสำหรับคนสายตาเลือนลาง (เฉพาะคนพิการทางการมองเห็น)					
- เครื่องช่วยฟัง (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย)					
- เครื่องช่วยพูด (เฉพาะคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย)					
- เครื่องช่วยเดิน เช่น ไม้ค้ำยัน ไม้เท้า (เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)					

สวัสดิการจากภาครัฐ	ระดับความต้องการในการได้รับสวัสดิการจากภาครัฐ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
- กายอุปกรณ์เทียม เช่น แขนเทียม ขาเทียม (เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)					
- กายอุปกรณ์เสริม เช่น อุปกรณ์ประคองหลัง (Supporter) รองเท้าพิเศษ (Brace) เพื่อกพลาสติก (Splint) (เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)					
- เครื่องช่วยในการเคลื่อนที่ เช่น ล้อเข็น รถโยก (เฉพาะคนพิการทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว)					
1.9 การซ่อมแซมอุปกรณ์เครื่องช่วยเมื่อจำเป็น โดยไม่คิดมูลค่า					
1.10 การคัดสรร (ที่เกี่ยวกับความพิการ)					
2. ด้านอาชีพ					
2.1 การให้คำแนะนำชี้แจง และปรึกษาเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในปัจจุบันและการประกอบอาชีพที่เหมาะสม					
2.2 การฝึกอาชีพที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย					
2.3 ลักษณะของอาชีพที่ต้องการได้รับการฝึก - เกษตรกรรม เช่น เลี้ยงสัตว์ ทำสวน					
- งานแม่บ้าน เช่น ซักรีด ดูแลบ้านการประกอบอาหารเพื่อการค้า					
- งานศิลปะประดิษฐ์ เช่น วาดรูปงานฝีมือ ทำของชำร่วย					
- งานผ้า เช่น ทอผ้า ตัดเย็บ เย็บปัก					
- งานอิเล็กทรอนิกส์ เช่น ช่างไฟฟ้า ช่างซ่อมอุปกรณ์ไฟฟ้า					
2.4 การส่งเสริมและพัฒนาอาชีพ เช่น การจัดหาตลาด					
2.5 การกู้ยืมเงินเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนใน การประกอบอาชีพ					
2.6 บริการจัดหางาน					
2.7 ได้รับการจ้างงาน					

สวัสดิการจากภาครัฐ	ระดับความต้องการในการได้รับ สวัสดิการจากภาครัฐ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
3. ด้านสังคม					
3.1 การให้คำปรึกษา แนะนำ ให้ความช่วยเหลือด้านสวัสดิการจากนักสังคมสงเคราะห์					
3.2 ได้รับเบี่ยงชีพความพิการ					
3.3 โอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมในชุมชน เช่นงานเทศกาลงานประเพณี การประชุมอบรม งานกีฬา ที่รัฐ เป็นผู้จัด					
3.4 โอกาสในการแสดงความคิดเห็นร่วมในฐานะพลเมือง เช่น การอำนวยความสะดวกในการเข้าร่วมการเลือกตั้ง หรือการทำประชาพิจารณ์จากภาครัฐ					
3.5 การสร้างค่านิยมที่ถูกต้องต่อคนพิการเช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับความพิการในชุมชน หรือในโรงเรียน					
3.6 การขจัดสิ่งกีดขวางทางกายภาพ และสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานบริการภาครัฐ เช่น ทางลาด ห้องน้ำสำหรับคนพิการ					

ส่วนที่ 3. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความต้องการในการได้รับสวัสดิการด้านต่างๆจากภาครัฐ

ด้านการแพทย์

.....

ด้านอาชีพ

.....

ด้านสังคม

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	นางหทัยรัตน์ เปาะทอง		
รหัสประจำตัวนักศึกษา	5210521617		
วุฒิการศึกษา			
	วุฒิ	ชื่อสถาบัน	ปีที่สำเร็จการศึกษา
	บริหารธุรกิจบัณฑิต (การบริหารทรัพยากรมนุษย์)	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	2547

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

นักพัฒนาชุมชน ระดับ 5 สังกัดกองสวัสดิการสังคม เทศบาลเมืองสิงหนคร อำเภอลำสิงหนคร
จังหวัดสงขลา